

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 208)

Nov (2) / 2015

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோய்ல தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	9
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	24
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	36

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 28)

46. காலோ தேசஸ்ததாகார: க்ரியா கர்த்தா ச கர்ம ச
கரணம் ஸம்ப்ரதாநம் ச பவேத்யச்ச தத: பலம்

47-1. போகோ போக்தா ச தத் ஸர்வம் விலீநம் ஸம்விதாத்மநி

பொருள் - காலம், தேசம் (இடம்), ஆகாரம் (மூலம்), செயல், செயலாற்றுபவன், கர்மம், செயலாற்ற உதவுபவை, ஸம்ப்ரதாநம் (செயலின் பலனை ஏற்பவன்), செயலின் பலன், அனுபவம், அனுபவிப்பவன் போன்ற இவை அனைத்தும் ஸம்வித் எனப்படும் ஞானமயமாக உள்ள வஸ்துவில் லயிக்கும்படி நான் செய்கிறேன்.

47-2. தேவா தைத்யாஸ்ததா நாகா கந்தர்வா ரக்ஷஸாம் கணா:

48. வித்யாதரா: பிசாசச்ச பூதாச்சேதி கணாஷ்டகம்

மநுஜா பஹுதாத்மாநோ வர்ண கர்மாதி பேதிதா:

49. பசவோ அத ம்ருகாச்சைவ பக்ஷிணச்ச ஸரீஸ்ருபா:

ஸ்தாவராச்ச ததைவாந்யே கபூய சரணாத்மகா:

50. ஸ்வர்க்கஸ்தா நரகஸ்தாச்ச லோகாச்சைவ சதுர்தச

ஸரித் த்வீப ஸமுத்ரச்ச விவிதா ஹி அண்டபத்தி:

51. உச்சாவசாநி தத்த்வாநி விவிதா: சப்தராசய:

போக்யம் போகோபகரணம் போகஸ்தாநம் ச யத் ஸ்ம்ருதம்

52. கோசா: ஷட் கோசஜாச்சைவ சேதநாசேதநாத்மகா:

சுத்தாசுத்தமயௌ பாவௌ புருஷார்த்தச் சதுர்விதி:

53. ஸர்வம் ப்ரக்ருதிபிர்ந்தம் காலேந கலிதம் ததா
இத்யேதத் ஸகலம் வஸ்து பாவாபாவ ஸ்வரூபகம்
54. அமந்மயம் மந்மயம் ச மயி லீநமவஸ்திதம்
ஸர்வாத்மநா ஸதைவாஹம் ஸ்வச்ச ஸ்வச்சந்த சிந்மயீ

பொருள் – தேவதைகள், தைத்யர்கள், நாகர்கள், கந்தர்வர்கள், ராக்ஷஸ கூட்டம், வித்யாதரர்கள், பிசாசங்கள், எட்டு திக்பாலர்கள், அவரவர் வர்ணாச்சரம தர்மத்துடன் கூடிய மனிதர்கள், பலவிதமான கர்மங்கள், பசுக்கள், காட்டு விலங்குகள், பறவைகள், ஸர்ப்பங்கள், தாவரங்கள், பூச்சிகள், பலவிதமான பாபங்கள் செய்யும் ஜனங்கள், ஸ்வர்க்கம் மற்றும் நரகத்தில் உள்ளவர்கள், பதினான்குவிதமான லோகங்கள், நதிகள், ஏழு த்வீபங்கள், ஸமுத்ரங்கள், இந்த அண்டத்தில் உள்ள மற்ற ஜீவராசிகள், உயர்ந்த தாழ்ந்த தத்வங்கள், பலவிதமான ஒலிகள், இன்பம், இன்பம் அளிக்கவல்ல வஸ்துக்கள், இன்பம் அளிக்கவல்ல இடங்கள், ஆறு கோசங்கள் மற்றும் அவற்றில் அடங்கியுள்ளவை, சேதன அசேதனங்கள், சுத்தமாயும் அசுத்தமாயும் உள்ளவை, தர்மம் – அர்த்தம் – காமம் – மோக்ஷம் என்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்கள், ப்ரக்ருதியாலும் காலத்தாலும் இயக்கப்படும் வஸ்துக்கள், மேலே கூறப்பட்டவை இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், என்னால் அவை வ்யாபிக்கப்பட்டிருந்தாலும் வ்யாபிக்கப்படாமல் இருந்தாலும், அவை அனைத்தும் என்னுள் உள்ளன. சிந்மய ரூபமாகவும், சுதந்திரமாகவும் உள்ள நான் அனைத்து ஆத்மாக்களிலும் வ்யாபித்துள்ளேன்.

55. லக்ஷ்யா ஸுகமயீ சாந்தா பாவே பாவே விபச்சிதா
ஏவம் வ்யவஸ்திதாயா மே திரோபாவாபி தாநயா
56. பத்தா சக்த்யா து சிச்சக்தி: ஸ்வதோ மாம் நைவ விந்ததி
யதா நிர்வித்யதே ஸாஸௌ மதநுக்ரஹ பிந்துநா
57. உபாயைர்மாம் ததாராத்ய ஜீவச்சிச்சக்தி ஸம்ஜ்ஞக:
ஸம்க்ஷிண்வந் நிகிலாந் க்லேசாந் விதூந்வந்வாஸநாரஜ:
58. ஸம்ப்ராப்ய ஜ்ஞாந ஸத்பாவம் யோகக்ஷபித பந்தந:
மாமேவ பரமாநந்தமயீம் லக்ஷமீம் ஸ விந்ததி

பொருள் - அனைத்தின் உள்ளிலும் சுகரூபமாகவும், சாந்தரூபமாகவும் என்னை அறிவாளிகள் காண்கிறார்கள். இதுவே என்னுடைய இயல்பான நிலை என்றாலும், எனது சித்சக்தியான ஜீவாத்மாக்கள், என்னால் உண்டாக்கப்பட்ட திரோபாவத்தால் (ஒருவிதமான திரை எனலாம்), என்னை உள்ளது உள்ளபடி அறியாமல் உள்ளனர். ஆனால் என்னுடைய அனுக்ரஹத்தின் ஒரு சிறிய துளியானது சித்சக்தியிடம் செல்லும்போது, என்னைச் சட்டென்று உணரத் தொடங்குகிறார்கள். அதன் பின்னர் பலவிதமான உபாயங்கள் மூலம் என்னை ஆராதிக்கத் தொடங்கும் சித்சக்தி எனப்படும் ஜீவாத்மா, தன்னுடைய அனைத்து துன்பங்களை, அவற்றின் வாசனையுடன் தூசி போன்று உதறுகிறான். தன்னுடைய ஞானம் மூலம் தனது இயல்பான இருப்பை அடைந்த ஜீவாத்மாயோகத்தினால் தனது பந்தங்களை அறுக்கிறான். பின்னர் பரமானந்தமயமான மஹாலக்ஷ்மியாகிய என்னை மட்டுமே வந்தடைகிறான்.

லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் பதினான்காம் அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
 ... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 208)

அதிகரணம் - 4 - அந்தர்யாம்யாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ப்ருஹத் உபநிஷத் (5-7-22) - அந்தர்யாமியாக ஓதப்படுபவன் பரமாத்மாவே ஆவான் - என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

1-2-19 அந்தர்யாமீ அதிதைவாதி லோகாதிஷு தத் தர்ம வ்யபதேசாத்

பொருள் - “அதிதைவம்” போன்ற பதங்களுடன் கூடிய வாக்கியங்களில் கூறப்பட்ட அந்தர்யாமி, பரமாத்மாவே ஆவான்; அவனுக்கே உரிய தர்மங்கள் அங்கு கூறப்படுவதால் ஆகும்.

விஷயம் - ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-2-14) - ஸ்தாநாநி வ்யதேசாத் ச - கண்ணில் நிலைநிற்பது, நியமனம் போன்றவற்றைக் கூறுவதால் (பரமாத்மாவே ஆவான்) - என்பதன் மூலம், ப்ருஹத் உபநிஷத்தின் (3-7-18) - யச்சக்ஷுஷி திஷ்டந் - யார் கண்ணில் உள்ளானோ - என்ற வாக்கியத்தில் பரமாத்மாவே கண்ணில் உள்ளதாக ஓதப்படுகிறான் என்பது நிச்சயக்கப்பட்டு, கண்களில் இருப்பு மற்றும் நியமனம் போன்றவை பரமாத்மாவுக்கே உரியவை என்று யூகிக்கப்பட்டது. அந்த யூகத்தின் அடிப்படையில், கண்களில் உள்ளவன் பரமாத்மாவே ஆவான் என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி அந்த யூகம் மெய்யானதே ஆகும் என்று கூற உள்ளார்.

வாஜஸநேயர்களில் உள்ள இரண்டு பிரிவுகளான காண்வம் மற்றும் மாத்யாந்தினம் ஆகிய இரண்டிலுமே ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-3) - ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தர: யம் ப்ருதிவீ ந வேத: யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் ய ப்ருதிவீம் அந்தரோ யமயதி ஏஷ த ஆத்மா அந்தர்யாமி அம்ருத: - எவன் பூமியில் உள்ளானோ, பூமியின் உள்ளே இருக்கிறானோ, அவ்விதம் அவன் உள்ளதை பூமி அறியாதோ, யாருக்கும் பூமி சரீரமோ, யார் ஒருவன் பூமியை உட்புகுந்து நியமிக்கிறானோ, அவனே உனக்கு ஆத்மாவாகவும் மரணம் அற்றவனாகவும் உள்ள அந்தர்யாமி ஆவான் - என்று படிக்கப்பட்டது. இதன் பின்னர் நீர், அக்னி, அந்தரிசுஷம், வாயு, த்யுலோகம், ஆதித்யன், திக்குகள், சந்தரன், நசுஷத்ரங்கள், ஆகாசம், தமஸ், ஒளி போன்றவற்றின் அபினான தேவதைகளின் உள்ளின் வசிப்பவனாகவும்; அவனே அனைத்து உயிர்களின் உள்ளிலும் வசிப்பவனாகவும்; ப்ராணன், வாக்கு, கண், காது, மனம், தோல், விஜ்ஞானம் (அல்லது புத்தி), ரேதஸ் போன்றவற்றில் ஆத்மாவாகவும் - இப்படியாக ஒருவன் உள்ளதாகக் கூறி ஒவ்வொன்றின் உள்ளிலும் அவன் உள்ளதாகப் படிக்கப்பட்டு, அவ்விதம் அவன் உள்ளதை அவை அறியாமல் உள்ளன என்று கூறி, அவை ஒவ்வொன்றும் அவனுடைய சரீரமாக உள்ளன என்று கூறப்பட்டு, அந்த வஸ்துக்களை நியமித்தபடி உள்ளான் என்று முடிக்கப்படுகிறது. இப்படி அவனை, ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-23) - ஏஷ த ஆத்மா அந்தர்யாமி அம்ருத: - உனக்கு ஆத்மாவாகவும், மரணம் அற்றவனாகவும் உள்ள அவனே அந்தர்யாமி ஆவான் - என்று முடிக்கப்பட்டது.

ஆனால் மாத்யாந்தின சாகையில் மேலும் சில கருத்துக்கள் கூறப்பட்டுகின்றன. அதாவது, ய: ஸர்வேஷு லோகேஷு திஷ்டந் ஸர்வேஷு வேதேஷு ய: ஸர்வேஷு யஜ்ஞேஷு - யார் அனைத்து லோகங்களிலும் உள்ளானோ, யார் அனைத்து வேதங்களிலும் உள்ளானோ, யார் அனைத்து யஜ்ஞத்திலும் உள்ளானோ - என்று படிக்கப்பட்டது. காண்வ சாகையில், ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-22) - யோ விஜ்ஞானே திஷ்டந் - யார் விஜ்ஞானத்தில் உள்ளானோ - என்று படிக்கப்பட்டது. மேலும் “ஏஷ த அந்தர்யாமி அம்ருத:” என்பதற்குப் பதிலாக, “ச த அந்தர்யாமி அம்ருத:” என்னும் வேறுபாடும் உள்ளது.

சந்தேகம் - இங்கு கூறப்படும் அந்தர்யாமி, ஜீவாத்மாவா அல்லது பரமாத்மாவா?
இதில் எது சரியானது?

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 208)

திருமந்த்ரத்தின் பெருமைகள்

மூலம் - (i) இத்திருமந்த்ரத்தில் அறுதியிட்ட பொருளே விஷ்ணு வாஸுதேவ சப்த விசிஷ்டங்களான வ்யாபக மந்த்ராத்ரங்களுக்கும் பொருள்.

வ்யாப்தி காந்தி ப்ரவேசேச்சா: தத்தத்தாது நிபந்தநா:

பரத்வே அப்யதிகா விஷ்ணோ: தேவஸ்ய பரமாத்மந:

என்று அஹிர்புத்ந்யாதிகள் நிர்வசனம் பண்ணினபடியே “விஷல் வ்யாப்தௌ, வச காந்தௌ, விச ப்ரவேசநே, இஷு இச்சாயாம்” என்கிற தாதுக்களிலே நிஷ்பந்நமான விஷ்ணு சப்தத்திலுள்ள பொருள்களும்; வாஸுதேவ சப்தத்திலும் “வஸதி வாஸயதி” என்றும், “தீவ்யதி” என்றும் தோற்றின ஸர்வ வ்யாபகத்வம், ஸர்வ ஆதாரத்வம், தக்கததோஷ ரஹிதத்வம், க்ரீடா விஜிகீஷாதிமத்த்வம் ஆகாரங்களுமெல்லாம் நாராயண சப்தார்த்தத்திலே ஏகதேசம்.

விளக்கம் - “விஷ்ணு, வாஸுதேவன்” முதலான சொற்களை உள்ளடக்கிய வ்யாபக மந்த்ரங்களான “ஓம் நமோ விஷ்ணவே, “ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய” ஆகியவை உணர்த்தும் ஆழ்பொருள்களானவை, திருமந்த்ரத்தில் உறுதிபட உரைக்கப்பட்ட பொருளே ஆகும். அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (52-38) - வ்யாப்தி காந்தி ப்ரவேசேச்சா: தத்தத்தாது நிபந்தநா: பரத்வே அப்யதிகா விஷ்ணோ: தேவஸ்ய பரமாத்மந: - எங்கும் நிறைந்திருத்தல், ஒளியுடன் இருத்தல், உட்புகுந்திருத்தல், ஸங்கல்பம் ஆகிய பொருள்களைக் கொண்டதான அந்தந்த

தாதுக்கள் (மூல சொற்கள்), ஸர்வேச்வரனைக் கூறும்போது அவனுடைய மேன்மை காரணமாக, அந்தந்த பொருள்களை மிகுதியாகக் காட்டுவதாகும் – என்றது காண்க. விஷல் வ்யாப்தௌ – “விஷ்” என்பது எங்கும் உள்ளதைக் குறிக்கும், விச ப்ரவேசநே – “வச்” என்பது ஒளிர்ந்தலைக் குறிக்கும், விச ப்ரவேசநே – “விச்” என்பது உட்புகுதலைக் குறிக்கும், இஷு இச்சாயாம் – “இஷ்” என்பது இச்சையைக் குறிக்கும்; இந்த நான்கு தாதுக்களிலிருந்து உண்டான “விஷ்ணு” என்னும் பதத்தின் பொருளும், “வஸதி – அனைத்திலும் உட்புகுந்து நிற்பவன், வாஸயதி – தன்னுள் அனைத்தையும் இருக்கும்படிச் செய்பவன், தீவ்யதி - ஒளிர்ந்தல்” என்னும் தாதுக்களிலிருந்து உண்டான “வாஸுதேவ” என்னும் பதத்தின் பொருளும் – அவன் அனைத்தையும் தாங்கி நிற்பவன், அனைத்துடனும் தொடர்பு கொண்டிருந்தாலும் அவற்றின் தோஷங்களால் தீண்டப்படாதவன், அனைத்தையும் ஒரு லீலையாகவே செய்பவன், அனைத்தையும் வெல்லக்கூடியவன் – போன்றவற்றை உணர்த்தி, இவை “நாராயண” என்னும் பதத்தின் ஒரு சில பகுதிகளில் காணப்படுவதாகவும் உள்ளன.

மூலம் – (ii) ருசோ யஜும்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநி ச

ஸர்வமஷ்டாஷ்டராந்த: ஸ்தம் யச்சாந்யதபி வாங்மயம்

என்கையால், இத்திருவஷ்டாஷ்டரமே முமுஷுக்களுக்குத் தத்தவஹிதாநு பந்திகளான ஸர்வாபேஷ்டிதங்களுக்கும் ப்ரகாசகம்.

ருசோ யஜும்ஷி ஸாமாநி யோ அதீதே அஸக்ருதஞ்ஜஸா

ஸக்ருதஷ்டாஷ்டரம் ஜப்த்வா ஸ தஸ்ய பலமச்நுதே

என்கையாலே இதினுடைய ஸக்ருதுச்சாரணம் ஸர்வ வேத ஜப துல்யம்.

விளக்கம் – (ii) நாரதீயம் (1-9) - ருசோ யஜும்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநி ச
ஸர்வமஷ்டாஷ்டராந்த: ஸ்தம் யச்சாந்யதபி வாங்மயம் – ருக், யஜார், ஸாமம், அதர்வணம் ஆகிய நான்கு வேதங்கள் மூலமும் அறியப்படக்கூடிய அனைத்தும், திருவஷ்டாஷ்டர மந்த்ரத்திலேயே அடங்கி உள்ளன – என்று கூறுவதால்,

இத்தகைய திருவஷ்டாசுடர மந்த்ரமே, மோசுஷத்தில் விருப்பம் உள்ளவர்களுக்கு அவசியமான உண்மை மற்றும் நன்மைகளை அளிக்கவல்ல அனைத்து விருப்பங்களையும் உணர்த்துவதாகும். நாரதீயம் (1-10) - ருசோ யஜும்ஷி ஸாமாநி யோ அதீதே அஸக்ருதஞ்ஜஸா ஸக்ருதஷ்டாசுடரம் ஜப்த்வா ஸ தஸ்ய பலமச்நுதே - ருக், யஜூர், ஸாமம் ஆகிய மூன்று வேதங்களையும் பலமுறைப் பூர்ணமாக அத்யயனம் செய்தால் உண்டாகும் பலன், திருவஷ்டாசுடரத்தை ஒருமுறை ஜபித்தாலே கிட்டுகிறது - என்று கூறுவதால், திருவஷ்டாசுடரத்தின் ஒரு உச்சாடனம் என்பது, அனைத்து வேதங்களையும் ஓதியதற்குச் சமம் ஆகிறது.

மூலம் - (iii) யஸ்ய யாவாம்ச்ச விச்வாஸ: தஸ்ய ஸித்தச்ச தாவதீ

ஏதாவாநிதி நைதஸ்ய ப்ரபாவ: பரிமீயதே

என்கையாலே, தந்தம் விச்வாஸ தாரதர்மயத்துக்கு ஈடாக ஸித்தி தாரதர்மயம் உண்டானாலும், மஹாவிச்வாஸமுடையார் பக்கல் இத்திருமந்த்ரம் அநவச்சிந்ந ப்ரபாவமாயிருக்கும். இச்ச்லோகத்தில், இன்னாரால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதென்று விசேஷியாமையாலே “நர நாரணனாய் உலகத்து அறநூல் சிங்காமை விரித்தவன்” என்கிறபடியே, இத்திருமந்த்ரத்துக்குப் ப்ரவர்த்தகனுமாய்ப் ப்ரதிபாத்யனுமாயிருக்கிற ஸ்வத: ஸர்வஜ்ஞானான நாராயணன் தானும் இதின் ப்ரபாவத்தைப் பரிச்சேத யோக்யமன்றென்று அறியுமத்தனை. இம்மந்த்ரத்துக்கு த்ரஷ்டாவுமாய் தேவதையுமானவன் பக்கலிலே இத்தை ஸார்த்தமாகப் பெற்ற திருமங்கையாழ்வார் “அந்தணர் மாட்டு அந்தி வைத்த மந்திரத்தை மந்திரத்தால் மறவாது என்றும் வாழுதியேல் வாழலாம்” என்றருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - நாரதீயம் (1-14) - யஸ்ய யாவாம்ச்ச விச்வாஸ: தஸ்ய ஸித்தச்ச தாவதீ
ஏதாவாநிதி நைதஸ்ய ப்ரபாவ: பரிமீயதே - ஒருவனுக்குத் திருமந்த்ரத்தில் எந்த அளவு விச்வாஸம் உள்ளதோ, அந்த அளவு அவனுக்கு அதனால் பலன் கிட்டும்; அதன் பெருமையை “இந்த அளவு” என்று அளவிட இயலாது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவரவர்களுடைய விச்வாஸத்திற்கு ஏற்ப, திருமந்த்ரம் பலன் அளிக்கவல்லது என்றாலும், மஹாவிச்வாஸத்துடன் உள்ளவர்கள் விஷயத்தில் திருமந்த்ரம் அளிக்கவல்ல பலனை அளவிட இயலாதபடியே இருக்கும். இந்த

நாரதீய ச்லோகத்தில், திருமந்தரத்தின் ப்ரபாவத்தை இன்னாரால் அளவிட்டுக் கூற இயலும் என்று யாரையும் குறிப்பிட்டுக் கூறாத காரணத்தால், பெரியதிருமொழி (10-6-1) - நர நாரணனாய் உலகத்து அறநூல் சிங்காமை விரித்தவன் - நரனாகவும் நாராயணனாகவும் பதரிகாச்ரமத்தில் நின்று சாஸ்த்ரங்களை ஒத்துள்ள திருமந்தரத்தைச் சுருக்காமல் உரைத்தவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இந்தத் திருமந்தரத்தை உபதேசித்தவனும், இத்திருமந்தரத்தால் கூறப்படுபவனும் ஆகிய அனைத்தும் அறிந்த நாராயணன், தானே முயன்றாலும், திருமந்தரத்தின் பெருமையை அளவிட்டுக் கூறத் தகுதி அற்றவன் என்று தேறுகிறது. இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த இத்திருமந்தரத்தின் குருவும் தேவதையாகவும் உள்ள நாராயணனிடமிருந்தே இதன் ஆழ்பொருளைக் கற்றுணர்ந்த திருமங்கையாழ்வார், திருநெடுந்தாண்டகம் (4) - அந்தணர் மாட்டு அந்தி வைத்த மந்திரத்தை மந்திரத்தால் மறவாது என்றும் வாழுதியேல் வாழலாம் - அந்தணர்களின் செல்வமான வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தில் காணப்படும் ஸர்வேச்வரனை, திருமந்தரத்தால் என்றும் மறக்காமல் அனுபவித்தால், நல்வாழ்வு பெறலாம் - என்று அருளிச்செய்தமை காண்க.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 28)

79. மீந நவநீதங்கள் கந்திக்குமிடமும் வெறிகொள் துழாய் கமழுமிடமும் தன்னிலொக்குமோ.

அவதாரிகை - இனி மூவருடையவும் உத்பத்தி ஸ்தல கந்த விசேஷங்களைப் பார்த்தால் மற்றயவை இரண்டிலும் இவருடைய உத்பத்தி ஸ்தலத்துக்குண்டான வைபவம் விலக்ஷண மென்னுமிடத்தை முதலிக்கிறார் - (மீனேத்யாதியால்).

விளக்கம் - அடுத்து, வ்யாஸர், க்ருஷ்ணன் மற்றும் நம்மாழ்வார் ஆகிய மூவரும் அவதரித்த இடங்களுடைய வாசனை (மணம்) விசேஷங்களை நோக்கும்போது, மற்ற இருவர் அவதரித்த இடங்களைக் காட்டிலும், நம்மாழ்வார் அவதரித்த இடத்திற்கு உள்ள மேன்மை வேறுபட்டது என்பதை இந்தச் சூத்திரத்தில் புகழ்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, மீன்வெறி நாறுகிற வ்யாஸோத்பத்தி ஸ்தலமும், வெண்ணெய்முடை நாறுகிற க்ருஷ்ணோத்பத்தி ஸ்தலமும், “வெறிகொள் துழாய் மலர் நாறும் வினையுடையாட்டியேன் பெற்ற” என்றும், “இவளந் தண்டுழாய் கமழ்தல்” என்றும் பகவத் ஸம்பந்த ப்ரகாசகமான திருத்துழாய் மணம் நாறுகிற ஆழ்வாரவதரித்த ஸ்தலத்துக்கு ஸத்ருசமோவென்றபடி. ப்ராக்ருத விஷய ஸம்ஸர்க்கஜமான ஹேய கந்தங்களிறே அவை, அப்ராக்ருத விஷய ஸம்ஸர்க்கஜமான உபாதேய கந்தமிறே யிது. இத்தால் தாத்ருச

ஸ்தலங்களிலுண்டான அவர்களுடைய உத்பத்தியில் ஈத்ருச ஸ்தலத்திலுண்டான விவருடைய உத்பத்தியினேற்றம் காட்டப்பட்டது.

விளக்கம் - (மீந நவநீதங்கள் கந்திக்குமிடமும்) - மீன்நாற்றம் வெளியேறுவதான வ்யாஸர் பிறந்த இடமும், வெண்ணெய்முடை நாறுகிற க்ருஷ்ணன் அவதரித்த இடமும். (வெறிகொள் துழாய் கமழுமிடமும்) - திருவாய்மொழி (4-4-3) - வெறிகொள் துழாய் மலர் நாளும் வினையுடையாட்டியேன் பெற்ற - என்றும், திருவாய்மொழி (8-9-10) - இவளந் தண்டுழாய் கமழ்தல் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுடனான தொடர்பை பெற்றுள்ளதன் அறிகுறியான துளசிமணம் வீசுகின்ற நம்மாழ்வார் அவதரித்த இடத்திற்கு. (ஒக்குமோ) - ஒப்பாகுமோ. இந்த உலகியல் பொருள்களுடன் ஸம்பந்தம் அடைந்த காரணத்தால் தாழ்ந்த நாற்றங்கல் வீசும் இடங்கள் முந்தையது ஆகும். ஆனால் இந்த உலகியல் பொருள்களுடன் ஸம்பந்தம் இல்லாத வஸ்துவான ஸர்வேச்வரனுடைய சேர்க்கையால் ஏற்பட்டதான, அனைவரும் விரும்பவல்ல நறுமணம் அல்லவோ நம்மாழ்வார் அவதரித்த இடம் ஆகிறது! இதன் மூலம் அந்த இடங்களில் ஏற்பட்டதான அவர்களுடைய பிறவிகளைக் காட்டிலும், இந்த இடத்தில் ஏற்பட்டதான நம்மாழ்வாரின் பிறவி ஏற்றம் கூறப்பட்டது.

80. ஆற்றில் துறையில் ஊரிலுள்ள வைஷ்ணவம் வாசாமகோசரம்.

அவதாரிகை - இன்னமும் அவர்களுடைய உத்பத்தி ஸ்தலங்களுக்கும் இவருத்பத்தி ஸ்தலத்துக்குமுள்ள வைஷ்ணவாதிசயத்தைக் காட்டுகிறார் - (ஆற்றிலித்யாதியால்).

விளக்கம் - மேலும் அவர்கள் அவதரித்த இடங்களுக்கும், நம்மாழ்வார் அவதரித்த இடத்திற்கும் உள்ள வேறுபாட்டின் மிகுதியை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது வ்யாஸோத்பத்தி ஸ்தலம், ஆறுதானே அசிஷ்ட பரிக்ரஹமுடைய கங்கையாய், அத்துறை ஓடத்துறையாய், ஊர் வலைச்சேரியா யிருக்கும். க்ருஷ்ணோத்பத்தி ஸ்தலம், ஆறானது க்ருஷ்ண ஜலப்ரவாஹதயா தமோமயியான யமுனையாய், துறையும் அதில் காளிய விஷ்ணுவாதிதமான துறையாய், ஊர்தானே “அறிவொன்றுமில்லாத வாய்க்குலம்” என்கிறபடியே இடக்கை வலக்கை யறியாதார் வர்த்திக்கிற இடைச்சேரியா யிருக்கும்.

விளக்கம் - வ்யாஸர் அவதரித்த இடம் - அங்குள்ள ஆறானது சிவனுடைய ஸம்பந்தம் கொண்டதான கங்கையாக, அந்தத் துறையானது ஓடத்துறையாக, அந்த ஊரானது மீன் வலைகள் நிரம்பியதாக இருக்கும். க்ருஷ்ணன் அவதரித்த இடம் - அங்குள்ள ஆறானது கறுத்த நிறமுள்ள நீர் கொண்டுள்ளதால் தமோமயமான யமுனையாக, அதன் துறையானது காளியனின் விஷத்தால் நிரப்பப்பட்டதாக, அந்த ஊரானது திருப்பாவை (28) - அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலம் - என்பதற்கு ஏற்ப எதனைச் செய்யவேண்டும் எதனை விடவேண்டும் என்று அறியாதவர்கள் நிரம்பியதாய் இருப்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - இவ்வாழ்வாருடைய உத்பத்தி ஸ்தலம், ஆறு “பவள நன் படர்க் கீழ்ச் சங்குறை பொருநல்” என்கிறபடியே விலக்ஷண பதார்த்தங்களுக்கு ஆகரமுமாய் வாஸ ஸ்தலமுமாய்க் கொண்டு அதிச்லாக்யமாயிருக்கும் தாம்ரபர்ணியாய், துறை சுத்த ஸ்வபாவமாய் அவதாதமாயிருக்கிற சங்கங்கள் வந்து சேருகிற திருச்சங்கணிதுறையாய், ஊர், “நல்லார் நவில் குருகூர்” என்கிறபடியே ஸகல ஸஜ்ஜந ஸ்லாகநீயமாய், “சயப் புகழார் பலர் வாழும் தடங் குருகூர்”, “நல்லார் பலர் வாழ் குருகூர்” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரத்தை ஜயித்த புகழையுடையராய் பகவதநுபவம் பணி வாழ்கிற ஜ்ஞாநாதிகரான விலக்ஷணர் பலரும் நிரந்தர வாஸம் பண்ணுகிற திருக்குருகூராயிருக்கும்.

விளக்கம் - ஆனால் நம்மாழ்வார் அவதரித்த இடம் - அங்குள்ள ஆறானது, திருவாய்மொழி (9-2-5) - பவள நன் படர்க் கீழ்ச் சங்குறை பொருநல் - என்பதற்கு ஏற்ப மேன்மையான பொருள்களுக்குப் பிறப்பிடமாகவும் வசிக்கும் இடமாகவும் உள்ளதால் மேன்மையாக உள்ள தாமிரபரணியாகவும்; துறையானது தூய்மையான தன்மை உடையதாயும், வெண்மையாயும் உள்ள சங்குகள் வந்து ஒதுங்குகின்ற திருச்சங்கணி துறையாகவும்; ஊரானது திருவிருத்தம் (100) - நல்லார் நவில் குருகூர் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து ஸாதுக்களாலும் புகழ்ப்பட்டதாய், திருவாய்மொழி (3-1-11) - சயப் புகழார் பலர் வாழும் தடங் குருகூர் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-8-11) - நல்லார் பலர் வாழ் குருகூர் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸம்ஸாரத்தை வென்றதால் புகழ் கொண்டவர்களும், எப்போதும் பகவத் அனுபவம் உள்ளதன் காரணமாக பகவத் அனுபவம்

நிறைந்தவர்களும் ஆகிய ஞானிகள் பலரும் எப்போதும் வசித்தபடி உள்ளதான திருக்குருகூர் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - ஆகையால், அந்தவாறுகளையும் துறைகளையும் ஊர்களையும் பற்ற இந்த ஆற்றுக்கும் துறைக்கும் ஊர்க்கும் உண்டான வைஷ்ணவம் பேச்சுக்கு அவிஷயமாயிருக்கு மென்கை. ஆக க்ருஷ்ண, க்ருஷ்ணத்வைபாயநோத்பத்தியிற் காட்டில் க்ருஷ்ண த்ருஷ்ண தத்வமான இவருத்பத்திக்கு ஏற்றத்துக்குடலாகக் கீழ் விலக்ஷிதமான வற்றை யடைய வெளியிட்டாராய்த்து.

விளக்கம் - ஆகவே, அவர்கள் அவதரித்த இடத்தில் உள்ள ஆறு, ஊர், துறை ஆகியவற்றை நோக்கும்போது, நம்மாழ்வார் அவதரித்த இடத்தில் உள்ள ஆறு, துறை, ஊர் ஆகியவற்றுக்கு உண்டான மேன்மையான வேறுபாடுகள் சொற்களால் கூறி முடிக்க இயலாதபடி இருக்கும். இப்படியாக க்ருஷ்ணன், க்ருஷ்ணத்வைப்பாயனர் (வ்யாஸர்) ஆகியவர்களுடைய பிறவினைக் காட்டிலும், க்ருஷ்ணன் மீது கொண்ட பக்தி என்பதே வடிவமானது என்று கூறலாம்படி உள்ள நம்மாழ்வாரின் பிறவிக்கு உள்ள ஏற்றங்களை விரிவாக எடுத்துரைத்தார்.

81. தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஜநிகள்போலே ப்ரஹ்ம ஜந்மமும் இழுக்கென்பார்க்குப் பண்டைநாளிற்பிறவி உண்ணாட்டுத் தேசிறே.

அவதாரிகை - எல்லாம் செய்தாலும் பூர்வவர்ணங்களில் பிறவிபோலே சதுர்த்தவர்ணத்தில் பிறவி தேஜஸ்கரமன்றே யென்ன, தாஸ்ய ரஸஜ்ஞர்க்கு இது தேஜஸ்கரமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் - (தேவத்வமுமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - எவ்விதம் நோக்கினாலும், மற்ற மூன்று வர்ணங்களில் எடுக்கின்ற பிறவிகள் போன்று நான்காம் வர்ணத்தில் உள்ள பிறவி தேஜஸ்ஸுடன் கூடியதாக இருப்பதில்லையே என்னும் சந்தேகம் எழலாம். இதற்கு, “ஸர்வேச்வரனுக்கும், அவனுடைய அடியார்களுக்கும் அடிமையாக இருப்பதன் சுவையை அறிந்த உயர்ந்தவர்களுக்கு, இத்தகைய பிறவி தேஜஸ்ஸுடன் கூடியதாகவே இருக்கும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ராவணவதாநந்தரம் ப்ரஹ்மாதிகள் “பவாந் நாராயணோ தேவ:” என்றது அஸஹ்யமாய், “ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம்” என்கையாலும், கோவர்த்தநோத்தரணாநந்தரம் அந்த அதிமாநுஷ சேஷ்டிதம் கண்டு ஆச்சரியப்பட்ட கோபர், “பால த்வஞ்சாதி வீர்யஞ்ச ஜந்ம சாஸ்மாஸ்வ சோபநம், சிந்த்ய மாநமமேயாத்மந் சங்காம் க்ருஷ்ண ப்ரயச்சதி, தேவோ வா தாநவோவா த்வம் யசோ கந்தர்வ ஏவ வா” என்று சங்கித்துச் சொல்ல, “சுஷணம் பூத்வா த்வஸௌ தூஷ்ணீம் கிஞ்சித் ப்ரணய கோபவாந்” என்கிறபடியே அது அஸஹ்யமாமென்னுமிடம் தோன்றச் சிறிதுபோது வாய் திறவாமலிருந்து பின்னை, “நாஹம் தேவோ ந கந்தர்வோ ந யசோ ந ச தாநவ: அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாத: நைவ சிந்த்யமதோந்யதா” என்கையாலும், தேவர்க்கும் தேவனான தான் லோகரசுஷணார்த்தமாக மநுஷ்ய ஸஜாதீயனா யவதரித்தவளவில் தேவனாகச் சொல்லுகையும் நிந்தையாம்படி புரையறப் பிறக்கும் சீலாதிகனான ஈச்வரனுக்கு, “ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:” என்கிறபடியே, “பல பிறப்பாயொளி வரு முழுநலம்” என்று தாழ்விழிந்ததனையும் கல்யாண குணங்கள் ஒளி பெற்று வரும் ஜந்மங்கள் போலே,

விளக்கம் – (தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு) - இராவணனை வதைத்த பின்னர் நான்முகன் உள்ளிட்ட பலரும் இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (120-13) - பவாந் நாராயணோ தேவ: - நீயே நாராயணன் என்ற தெய்வம் ஆவாய் - என்று இராமனைப் புகழ்ந்தார்கள். அப்போது இராமன், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (120-13) - ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம் - என்னை நான் மனிதனாகவும், இராமன் என்ற பெயர் உள்ளவனாகவும், தசரதனின் புத்திரனாகவும் மட்டுமே எண்ணுகிறேன் - என்றான். கோவர்த்தன பர்வதத்தை க்ருஷ்ணன் தனது திருக்கரத்தால் உயர்த்திப் பிடித்த பின்னர், மனிதனால் செய்ய இயலாத இந்தச் செயலைக் கண்டு வியந்த இடையர்கள், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-13-7) - பால த்வஞ்சாதி வீர்யஞ்ச ஜந்ம சாஸ்மாஸ்வ சோபநம், சிந்த்ய மாநமமேயாத்மந் சங்காம் க்ருஷ்ண ப்ரயச்சதி, தேவோ வா தாநவோவா த்வம் யசோ கந்தர்வ ஏவ வா - இளமை, மிகுந்த வீர்யம், இங்கு வந்த பிறவி ஆகியவற்றை ஆராயும்போது இவன் தேவர்களுக்கும் தேவனா, கந்தர்வனா, யசுஷனா என்ற சந்தேகம் ஏற்படுகிறது - என்று ஐயத்துடன் கூறினார்கள். இதனைக் கேட்டபோது, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-13-9) - சுஷணம் பூத்வா த்வஸௌ

தூஷ்ணீம் கிஞ்சித் ப்ரணய கோபவாந் - க்ருஷ்ணன் சில நொடிகள் பொய்யான கோபம் கொண்டவனாக வாய் மூடி நின்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப அவர்கள் உரைத்ததைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் சிறிது நேரம் வாயை மூடி நின்றான். பின்னர் அவர்களிடம், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-3-12) - நாஹம் தேவோ ந கந்தர்வோ ந யசேஷா ந ச தாநவ: அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாத: நைவ சிந்த்யமதோந்யதா - நான் தேவன் அல்லன், கந்தர்வன் அல்லன், யசுஷன் அல்லன், அஸூரன் அல்லன்; உங்களுடைய பந்துவாக அவதரித்த என்னை வேறுவிதமாக எண்ண வேண்டாம் - என்றான். இவ்விதம் இராமனும், க்ருஷ்ணனும் கூறியதால், தேவர்களுக்கும் தேவனாக உள்ள தான், இந்த உலகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக, மனிதனாக அவதரித்தபோது, தன்னைத் தேவனாக உரைத்தல் என்பதையே இழிந்து உரைப்பதாக எண்ணுகிறான். இவ்விதம் தடை இன்றி வெளிப்படும் சீலகுணம் பொருந்தியுள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு, (ஒளிவரும் ஜநிகள் போலே) - யஜூர் வேதம் - ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந: - இந்தப் பரமாத்மா அவதரித்ததால் ஒளி பொருந்தியன் ஆகிறான் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-3-2) - பல பிறப்பாயொளி வரு முழுநலம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தாழ்வாக உள்ள அவதாரங்கள் அனைத்திலும் அவனுடைய திருக்கல்யாணகுணங்கள் மிகுந்த ப்ரகாசத்துடன் வெளிப்படுவது போன்று ...

வ்யாக்யானம் - “மா ஸ்ம பூதபி மே ஜநம் சதுர்முகமாத்மாநா” என்று ப்ராஹ்மண்யத்துக்கு எல்லைநிலமான ப்ரஹ்மாவாய்ப் பிறக்கையும் சேஷத்வ விரோதியான அஹங்கார ஹேதுவாகையாலே ஆத்மாவுக்கு அவத்யமென்று இகழும்படி தாஸ்ய ரஸமறிந்தார்க்கு “பண்டை நாள்” என்கிற திருவாய்மொழியில் “பல்படிகால் குடிகுடி வழிவந்தாட் செய்யும் தொண்டர்”, “உன் பொன்னடிக் கடவாதே வழிவருகின்றவடியர்”, “தொல்லடிமை வழிவரும் தொண்டர்” என்று சொன்னபடியே தாஸ்ய விரோதியான ஜந்மாந் யபிமாந மின்றிக்கே கைங்கர்யாநுரூபமான குடிப்பிறவி, “ஆழியங்கைப் பேராயற்காளாம் பிறப்பு - உண்ணாட்டுத் தேசன்றே” என்கிறபடியே பகவத் விமுக ப்ரசுரமாகையாலே புறநாடான லீலாவிபூதி போலன்றிக்கே பகவதாநுகூல்யைக போகரஸத்திலே நெருங்கி போக விபூதியாய் அவனுக்கந்தரங்கமாயிருக்கிற பரமபதத்தில் வர்த்திக்கிற தேஜஸ்ஸை யுடைத்திறே யென்கை. பரமபதத்தில் பகவத் கைங்கர்யாநுகுணமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் தேஹத்தோபாதி சேஷவஸ்துவான ஆத்மாவுக்கு இதுவே தேஜஸ்கரமென்று கருத்து.

விளக்கம் - (ப்ரஹ்ம ஜந்மமும் இழுக்கு என்பார்க்கு) - ஸ்தோத்ரரத்னம் (55) - மாஸம் பூதபி மே ஜந்ம சதுர்முகமாத்மாநா - எனக்கு நான்முகனாக உள்ள பிறவி வேண்டாம் - என்பதற்கு ஏற்ப, அந்தணப்பிறவிக்கு எல்லையாக உள்ள நான்முகனாகப் பிறத்தல் என்பது, அடிமைத்தனத்தின் விரோதியாக உள்ள அஹங்காரம் ஏற்படக் காரணம் ஆகிவிடும் என்பதால், அந்தப் பிறவியைக் கூட இகழும்படியாக, ஸர்வேச்வரனுடைய அடிமையாக இருத்தலின் சுவையை அறிந்தவர்களுக்கு. (பண்டைநாளிற் பிறவி) - திருவாய்மொழி (9-2) - பண்டை நாள் - என்கிற திருவாய்மொழியில், (9-2-1) - பல்படிகால் குடிகுடி வழிவந்தாட் செய்யும் தொண்டர் - என்றும், (9-2-2-) - உன் பொன்னடிக் கடவாதே வழிவருகின்றவடியர் - என்றும், (9-2-3) - தொல்லடிமை வழிவரும் தொண்டர் - என்றும் அருளிச்செய்தபடி, அடிமைத்தனத்திற்கு விரோதியாக உள்ளதான “நான் இந்தக் குலத்தில் பிறந்தேன்” என்று, பிறவி போன்றவை மூலம் ஏற்படும் கர்வம் இல்லாமல் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு ஏற்றதான குலப்பிறவியானது. (உண்ணாட்டுத் தேசிறே) - பெரியதிருவந்தாதி (79) - ஆழியங்கைப் பேராயற்காளாம் பிறப்பு ... உண்ணாட்டுத் தேசன்றே - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து எந்தவிதமான விருப்பமும் இல்லாதவர்கள் உலகில் அதிகமாக உள்ளதால், இந்த உலகம் போன்று அல்லாமல், ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்றவனாக இருத்தல் என்னும் இன்பத்தின் சுவையில் நிலை நின்று, ஆனந்தம் அளிக்கவல்ல இடமாகவும், அவனுக்கு அந்தரங்கமாகவும் உள்ள பரமபதத்தில் வசிக்கின்ற, இந்த உலகின் ஸம்பந்தம் இல்லாத சரீரம் போன்று தேஜஸ் நிறைந்தது ஆகும். பரமபதத்தில் ஸர்வேச்வரனுடைய கைங்கர்யத்திற்கு ஏற்றவிதமாக ஒரு சரீரத்தை அடைவது போன்று, அடிமையாக உள்ள ஆத்மாவுக்கு ஏற்றதான ஒளியை இந்தச் சரீரமும் அளிக்கிறது என்று கருத்து.

82. ஜனக தசரத வஸுதேவ குலங்களுக்கு மூத்தபெண்ணும் நடுவிற்பிள்ளையும் கடைக்குட்டியும் போலே இவரும் பிறந்து புகழுமாக்கமுமாக்கி அஞ்சிறையுமறுத்தார்.

அவதாரிகை - இனி இவரவதாரத்தின் பரோபகாரகத்வத்தை ஸநிதர்சநமாக வருளிச் செய்கிறார் - (ஜநகேத்யாதியால்).

விளக்கம் - அடுத்து நம்மாழ்வாருடைய அவதாரத்தின் வள்ளல்தன்மைகளை எடுத்துக்காட்டுகளுடன் இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஜநக குலத்துக்கு மூத்த பெண்ணான பிராட்டி பிறந்து, “ஜநகாநாம் குலே கீர்த்திமாஹரிஷ்யதி மே ஸுதா, ஸீதா பர்த்தாரமாஸாத்ய ராமம் தசரதாத்மஜம்” என்கிறபடியே தான் பிறந்த குலத்துக்குக் கீர்த்தி யுண்டாக்கினாப் போலேயும்,

விளக்கம் - (ஜனக குலங்களுக்கு மூத்தபெண்ணும் பிறந்து புகழும் ஆக்கி) - ஜனகனின் குலத்துக்கு மூத்த பெண்ணாகப் பிறந்து, இராமாயணம் பாலகாண்டம் (67-21) - ஜநகாநாம் குலே கீர்த்திமாஹரிஷ்யதி மே ஸுதா, ஸீதா பர்த்தாரமாஸாத்ய ராமம் தசரதாத்மஜம் - எனது புத்திரியான இவள், தசரதனின் புத்திரனாகிய இராமனைக் கணவனாக அடைந்து, ஜனக குலத்துக்குப் பெருமை ஏற்படுத்த உள்ளாள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சீதையானவள் தான் அவதரித்த குலத்துக்கு மிகுந்த கீர்த்தி ஏற்படுத்தியது போன்றும்,

வ்யாக்யானம் - தசரத குலத்துக்கு நடுவில்பிள்ளையான ஸ்ரீபரதாழ்வான் பிறந்து, “ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய தர்மம் வக்துமிஹ அர்ஹஸி, கதம் தசரதாஜ்ஜாதோ பவேத் ராஜ்யாபஹாரக:” இத்யாதியாலே மூத்தாரிருக்க இளையார் முடிசூடக்கடவரன்றென்கிற குலமர்யாதையை நடத்தின வளவன்றிக்கே, “ஜடிலம் சீரவஸநம் ப்ராஞ்ஜலிம் பதிதம் புவி” என்றும், “பங்கதித்தஸ்து ஜடிலோ பரதஸ் த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜ்யேஷ்டரான பெருமாளுடைய விச்லேஷத்தில் சடை புனைந்து வற்கலை யடுத்துக் கண்ணநீரா லுண்டான சேற்றிலே தரைக்கிடை கிடந்து, குலத்துக்கு முன்பில்லாத வேற்றங்ளை யுண்டாக்கினாப்போலவும்,

விளக்கம் - (தசரத குலங்களுக்கு நடுவிற்பிள்ளையும் பிறந்து ஆக்கமும் ஆக்கி) - தசரதனின் குலத்தில் நடுவில்பிள்ளையாகப் பரதன் பிறந்து, இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (82-12) - ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய தர்மம் வக்துமிஹ அர்ஹஸி, கதம் தசரதாஜ்ஜாதோ பவேத் ராஜ்யாபஹாரக: - [தன்னை முடிசூட்டிக் கொள்ளும்படி தான் பணிக்கப்பட்டபோது, பரதன் அரசவையில் உள்ளவர்களை நோக்கி உரைக்கிறான்] ராஜ்யமும் நானும் இராமனின் செல்வங்கள், இந்த விஷயத்தில் நீவிர் தர்மத்தை உரைக்கவேண்டும், தசரதனின் புத்திரனாகப் பிறந்த ஒருவன் மற்றவர்களின் ராஜ்யத்தை எவ்விதம் அபகரிப்பான் - என்பதற்கு ஏற்ப, மூத்தவர்கள் உள்ளபோது இளையவர்கள் முடிசூடிக் கொள்ளக்கூடாது என்ற குல மரியாதையை உரைத்தது மட்டும் அல்லாமல், இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (100-1) - ஜடிலம் சீரவஸநம் ப்ராஞ்ஜலிம் பதிதம் புவி - சடைமுடியுடன் கூடியவனும், மரவுரி தரித்தவனும், கைகள் குவித்து வணங்கியபடி பூமியில் கட்டை போன்று விழுந்தவனும் ஆகிய பரதனை இராமன் பார்த்தான் - என்றும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (127-5) - பங்கதித்தஸ்து ஜடிலோ பரதஸ் த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே - பரதன் சடைமுடியுடன் கூடியவனாக தனது அழுக்கடைந்த உடலுடன் உன்னுடைய வரவை எதிர்நோக்கியபடி உள்ளான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தனது மூத்த சகோதரனாகிய இராமனின் பிரிவு காரணமாகச் சடைமுடியுடன் மரவுரி தரித்து தனது கண்களிலிருந்து பெருகும் கண்ணீரால் ஏற்பட்ட சேற்றில் கிடந்தபடி, தசரதனின் குலத்துக்கு இதுவரை இல்லாத ஏற்றத்தைப் பரதன் உண்டாக்கியது போன்றும்.

வ்யாக்யானம் - வஸுதேவ குலத்துக்கு “மக்களறுவரைக் கல்லிடை மோதவிழந்தவள் தன் வயிற்றில் சிக்கன வந்து பிறந்து நின்றாய்” என்கிறபடியே கடைக்குட்டியான க்ருஷ்ணன் பிறந்து, “தந்தை காலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ” என்கிறபடியே தங்களால் விடுவித்துக் கொள்ளவொண்ணாத மாதாபிதாக்கள் கால்கட்டை யறுத்தாப்போலவும்,

விளக்கம் - (வஸுதேவ குலங்களுக்கு கடைக்குட்டியும் பிறந்து அஞ்சிறையும் அறுத்து) வஸுதேவ குலத்திற்கு, பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-3-1) - மக்களறுவரைக் கல்லிடை மோதவிழந்தவள் தன் வயிற்றில் சிக்கன வந்து பிறந்து

நின்றாய் - என்பதற்கு ஏற்ப கடைப்பிள்ளையாக க்ருஷ்ணன் அவதரித்து, பெரியதிருமொழி (7-5-1) - தந்தை காலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ - என்பதற்கு ஏற்ப தங்களால் விடுவித்துக்கொள்ள இயலாத தனது தாய்தந்தையரின் கைகால் விலக்குகளை அறுத்தது போன்றும்.

வ்யாக்யானம் - இவரும் திருவவதரித்து, “மலிபுகழ் வண்குருகூர்” என்னும்படி தாம் பிறந்த ஓருக்குப் புகழுண்டாக்கி, “குடிக்கிடந்தாக்கம் செய்து” என்கிறபடியே சேஷத்வ குலமர்யாதை தப்பாதபடி நின்ற மாத்ரமன்றிக்கே சேஷி விரஹ க்லேசாதிசயத்தாலே “காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து”, “கண்ணநீர் கைகளாலிறைத்து”, “இட்டகா லிட்டகை” யாம்படி நிச்சேஷ்டராய், தரைக்கிடை கிடந்த ப்ரேம விசேஷத்தாலே இக்குடிக்குப் பண்டில்லாத வேற்றத்தையுமுண்டாக்கி, “அறுவர் தம் பிறவி யஞ்சிறையே” என்கிறபடியே தம்முடைய ப்ரபந்தாப்யாஸ முகத்தாலே தம்மோடந்விதரான இவர்களுடைய ஸம்ஸாரமாகிற அறவைச் சிறையையுமுறுத்தாரென்கை. த்ருஷ்டாந்தபூதரான மூவர் செய்ததும் ஒருத்தரே செய்கையாலும், இத்தனையும் ஸ்வரூபாநுகூலமாகச் செய்கையாலும் இவர் பிறப்பிறே மிகவும் பரோபகாரகமாய்த்து.

விளக்கம் - (இவரும் பிறந்து புகழும் ஆக்கமும் ஆக்கி அஞ்சிறையும் அறுத்தார்) - அவர்களைப் போன்றே நம்மாழ்வரும் இந்த உலகில் அவதரித்து, திருவாய்மொழி (4-2-11) - மலிபுகழ் வண்குருகூர் - என்பதற்கு ஏற்ப, தான் அவதரித்த ஊருக்குப் புகழை ஏற்படுத்தினார். திருவாய்மொழி (9-2-2) - குடிக்கிடந்தாக்கம் செய்து - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ள தன்மை என்ற தனது குலப்பெருமை தவறாதபடி நின்றார். அத்துடன் நில்லாமல், ஸர்வேச்வரன் என்ற தலைவனைப் பிரிந்து ஏற்படும் துன்பம் காரணமாக, திருவாய்மொழி (8-5-2) - காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து - என்றும், திருவாய்மொழி (7-2-1) - கண்ணநீர் கைகளாலிறைத்து - என்றும், திருவாய்மொழி (7-2-4) - இட்டகால் இட்டகை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, என்ன செய்வது என்று அறியாதவராகத் தரையில் கிடந்து இவருடைய குலத்திற்கு இதுவரை இல்லாத ஏற்றத்தை உண்டாக்கினார். திருவாய்மொழி (1-3-11) - அறுவர் தம் பிறவி யஞ்சிறையே - என்பதற்கு ஏற்ப, தம்முடைய ப்ரபந்தங்களைக் கற்பதன் மூலம் தன்னுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட அனைவரது பிறவி என்னும் சிறையை அறுத்தார்.

இங்கு உபமானமாகக் கூறப்பட்ட மூவரின் செயல்களை, நம்மாழ்வார் ஒருவர் மட்டுமே செய்ததாலும், இவற்றைத் தனது ஆத்மஸ்வரூபத்துற்கு எந்தவிதமான விரோதமும் இன்றிச் செய்ததாலும், இவருடைய அவதாரம் மிகவும் வள்ளல்தன்மை மிக்கதாகிறது அல்லவோ?

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 173)

2-10-8 வலம் செய்து வைகல் வலங்கழியாதே

வலம் செய்யும் ஆயமாயவன் கோயில்

வலம் செய்யும் வானோர் மாலிருஞ்சோலை

வலம் செய்து நாளும் மருவுதல் வழக்கே

பொருள் - உடல் உறுப்புக்களுக்கு வலிமையை உண்டாக்கியபடி அன்றாடம் அத்தகைய வலிமையை மற்ற விஷயங்களுக்குப் பயன்படுத்தாமல், தனது அடியார்களுக்கு எப்போதும் நன்மையை மட்டுமே செய்தபடி உள்ள க்ருஷ்ணனாகிய மாயன் எப்போதும் உறைகின்றதும், நித்யஸூரிகள் அன்றாடம் வந்து வலம் வருவதும் ஆகிய திருமாலிருஞ்சோலையை வலம் வருதல் போன்ற செயல்களைச் செய்தபடி, அன்றாடம் அங்கு சென்று சேர்வது சிறந்ததாகும்.

அவதாரிகை - திருமலையை நிரந்தரமாக வலஞ்செய்கையே வழக்கு என்கிறார்.

விளக்கம் - திருமாலிருஞ்சோலை திருமலையை எப்போதும் வலம் வருதல் என்பதே சிறந்த செயலாகும் என்கிறார். இங்கு வழக்கு = ந்யாயம், சிறந்த செயல் என்று பொருள்.

வ்யாக்யானம் - (வலஞ்செய்து இத்யாதி) ஸர்வேச்வரன் தன்னை ஆச்ரயிக்கைக் குறுப்பாகத் தந்த மருஷ்ய சரீரத்தைக் கொண்டு பலத்தை உண்டாக்கி, பிள்ளை அவனை ஆச்ரயிக்கையன்றிக்கே இதர விஷய ப்ராவண்யத்துக்கு உடலாக்கி

அநர்த்தப்படாதே. (வலஞ்செய்யும்) திருச்சித்ரகூட பரிஸரத்திலே பிராட்டியையுங் கூடக் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு உலாவினாற்போலே, பிராட்டி கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அழகர் ஆதரத்தோடே ஸஞ்சரிக்கிற தேசம். “ய ஆத்மதா பலதா:” என்கிறபடியே, தன்னையுங் கொடுத்து, தன்னை தன்னை அநுபவிக்கைக்கு ஈடான சக்தியையுங் கொடுக்கும் ஆச்சர்ய பூதனான க்ருஷ்ணன் வர்த்திக்கிற தேசம். (வலம் செய்யும் வானோர் மாலிருஞ்சோலை) கீழ் “விண்ணோர் வெற்பன்” என்கிறார், இங்கே “வானோர் மாலிருஞ்சோலை” என்கிறார்; இதுக்கு நினைவென் உகந்தருளின தேசமெல்லாங் கிடக்க? என்னில்; ப்ரஜைக்குத் தாயினுடைய அவயவமெல்லாங் கிடக்க முலைக்கண்ணிலேயிறே வாய்வைக்கலாவது; அப்படியே இங்கு “தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வ வடமலையும்” என்கிற முலையாகையாலே, அவர்களுக்கேயா யிருக்கிறது.

விளக்கம் - (வலஞ்செய்து இத்யாதி) இராமாநுச நூற்றந்தாதி (67) - மாயவன் தன்னை வணங்க வைத்த கரணமிமை - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் தன்னை அண்டி நின்று வணங்குவதற்காக அளித்த மனித சரீரத்திற்கு அன்னம், பானம் போன்றவை மூலம் வலிமையை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, அவனை அண்டி நிறகாமல், மற்ற விஷயங்களில் ஆசை கொண்டு அவற்றுக்குச் சரீரத்தை உடைமையாக்கிக் கெட்டுப் போகாமல். (வலஞ்செய்யும்) - மாயவன் என்பதற்கு இரு பொருள் உண்டு. மா = லக்ஷ்மி, மாயவன் = லக்ஷ்மியை உடையவன்; மாயவன் = மாயத்தை உடையவன். திருச்சித்ரகூட மலையின் அருகில் சீதையின் திருக்கரத்தைப் பற்றியபடி இராமன் உலவியது போன்று, பெரிய பிராட்டியின் திருக்கரத்தைப் பிடித்தபடி கள்ளழகர் மிகுந்த ப்ரியத்துடன் உலவும் இடம். யஜுர்வேதம் - ய ஆத்மதா பலதா: - தன்னையும் அளித்து, தன்னை அநுபவிப்பதற்கு ஈடான வலிமையையும் அளிப்பவன் - என்பதற்கு ஏற்ப வியக்க வைக்கும் செயல்கள் கொண்ட க்ருஷ்ணன் வசிக்கும் இடம். (வலம் செய்யும் வானோர் மாலிருஞ்சோலை) - திருவாய்மொழி (1-8-3) - விண்ணோர் வெற்பன் - என்று திருவேங்கடமலையை உரைத்தார்; இங்கு - வானோர் மாலிருஞ்சோலை - என்கிறார். பல இடங்களிலும் ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளம் மகிழ்ந்து நின்றருளும்போது, இந்த இரண்டைப் பற்றி மட்டும் இருவருக்கு ஏன் சிந்தனை ஏற்பட்டது? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஒரு சிறிய குழந்தை தனது தாயின் அனைத்து உடல் உறுப்புகளும் உள்ளபோது, அவளுடைய ஸ்தனங்களில்

மட்டுமே அல்லவோ தனது வாயை வைக்கும்? அதே போன்று இங்கும் பெரிய திருமடல் - தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வ வடமலையும் - என்பதற்கு ஏற்ப வடக்கில் உள்ள திருவேங்கடமலையும், தெற்கில் உள்ள திருமாலிருஞ்சோலை திருமலையும் இரண்டு ஸ்தனங்களாக நித்யஸூரிகளுக்கு உள்ளதால், இவை இரண்டும் அவர்களுக்கு முக்கியமானதாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (வானோர் மாலிருஞ்சோலை) பெருமாள் காட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது லக்ஷ்மண பரதர்கள் பின்தொடர்ந்தாற்போலே, ஸர்வேச்வரன் இங்கே போருகையாலே நித்யஸூரிகளும் போந்து வலஞ்செய்யாநிற்பவர்கள். (வலஞ்செய்து) நாமும் இவர்களோடே கூட அங்கே அநுகூல வருத்திகளைப் பண்ணி. “பிள்ளை திருநறையூரையும் பட்டரும் ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணாநிற்க, பின்னே ஸேவித்துக்கொண்டு போனேன்; அல்லாதார் கடுங்குதிரைபோலே வாராநிற்க, இவர்கள் திருக்கோபுரங்களையும் திருமாளிகைகளையும் கண்ணாலே பருகுவாரைப்போலே பார்த்துக்கொண்டு வந்தார்கள்” என்று நஞ்ஜீயர் அருளிச்செய்வார். (நாளும் மருவுதல் வழக்கே) நித்யஸூரிகளுடைய யாத்ரையே தனக்கு யாத்ரையானால் பின்னை மறுவலிடாதிநே; இதுவே வழக்கு.

விளக்கம் - (வானோர் மாலிருஞ்சோலை) - இராமன் கானகம் சென்றபோது, லக்ஷ்மணனும் பரதனும் அவனை விடாமல், அவனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றது போன்று, ஸர்வேச்வரன் இங்கு வந்து நின்றதால், அவனைப் பின்தொடர்ந்து நித்யஸூரிகளும் வந்தபடி உள்ளனர். (வலஞ்செய்து) - நாமும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு, அவனுக்கு விருப்பமான செயல்களைச் செய்தபடி, விஷ்ணோராயதநம் நித்யம் ஸாயம் ப்ராதர் திநே திநே ப்ரதக்ஷிண த்வயம் குர்யாத் அச்வமேத பலம் லபேத் - விஷ்ணுவின் இடத்தை அன்றாடம் காலையிலும் மாலையிலும் வலம் வந்தால், அச்வமேத பலன் கிட்டும் - என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன; ஆனால் வலம் வருதல் என்பது, அவனை அடைவிக்கும் ஒரு உபாயம் என்றாகிறது; இப்படி உள்ளபோது அவன் அல்லாமல் மற்ற ஒரு உபாயத்தில் ப்ரபந்நர்கள் ஈடுபடுதல் சரியா? நம்மாழ்வார் இங்கு அப்படி ஒரு உபாயத்தை உரைப்பது சரியா என்று கேள்விக்கு ஒரு நிகழ்வு மூலம் விடை அருளிச்செய்கிறார். “திருவரங்கம் பெரியகோயிலை வலம் வரும் பலரும், கண்ணைக் கட்டிக்கொண்டு ஓடும் குதிரை போன்று வேகம் வேகமாக வலம்

வருவார்கள். ஆனால் பிள்ளைதிருநறையூர் அரையரும், பட்டரும் ப்ரதக்ஷிணம் செய்யும்போது அவர்கள் பின்னே அடியேன் சென்றேன். அவர்கள், அங்குள்ள திருக்கோபுரங்களையும் திருமாளிகைகளையும் தங்கள் கண்ணால் பருகுவது போன்று நன்றாக அனுபவித்தபடி, மெதுவாகச் செல்வார்கள்”, என்று நஞ்ஜீயர் உரைப்பர். (நாளும் மருவுதல் வழக்கே) -நித்யஸூரிகள் போன்று கைங்கர்யம் என்பது மட்டுமே உயிர் தரிப்பதற்கும், இன்பத்திற்கும் காரணமாக உள்ளது என்றிருந்தால், மற்ற பயன்கள் குறித்து ஆசை மற்றும் அதன் மூலம் ஏற்படவல்ல மற்ற உபாயங்களில் புத்தி என்பது உண்டாகாது.

2-10-9 வழக்கென நினைமின் வல்வினை மூழ்காது

அழக்கொடி யட்டானமர் பெருங்கோயில்
மழக்களிற் றினஞ்சேர் மாலிஞ்சோலை
தொழக் கருதுவதே துணிவது சூதே

பொருள் – கடப்பதற்கு மிகவும் அரிதான பாவங்களில் மூழ்காமல், இப்போது நான் கூற உள்ளதே உங்களுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற அனுபவம் என்பதைக் கருத்தில் கொள்ளுங்கள். அது என்னவென்றால் - பேயான பூதனை என்பவள் அழகான பெண் வடிவம் எடுத்து வந்தபோது, அவளை வதம் செய்த க்ருஷ்ணன் எழுந்தருளியுள்ள இடமும், இளமையாக உள்ள யானைக்கூட்டங்களால் எப்போதும் நிறைந்திருப்பதும் ஆகிய திருமாலிருஞ்சோலையை அடைந்து தொழவேண்டும் என்ற சிந்தனையை எப்போதும் மனதில் நிலைநிறுத்துவதே, ஸம்ஸாரத்தை வெல்வதற்கு ஏற்ற உபாயம் ஆகும்.

அவதாரிகை - “திருமலையைத் தொழுவோம்” என்று அத்யவஸித்து நினைக்கை அமையும் விஜயஹேது என்கிறார்.

விளக்கம் - “திருமாலிருஞ்சோலை திருமலையைத் தொழுவோம்” என்று உறுதிபட சிந்திப்பதே வெற்றிக்குக் காரணமாக அமைந்துவிடும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வழக்கென நினைமின்) நான் சொல்லுகிற இதுவே முறையென்று புத்தி பண்ணுங்கோள். (வல்வினை மூழ்காது) உங்களால் போக்கிக்கொள்ளவொண்ணாது மஹாபாபங்களைப் பரிஹரிக்க வேண்டியிருந்திகோளாகில். அழனென்று - பேய்க்குப் பேர்; கொடியென்று -

பெண்ணுக்குப் பேர்; பேய்ப்பெண் என்றபடி. அழனென்று - பிணமாய், அத்தால் - பேயென்றபடி. பூதனையை முடித்தவன், “இங்ஙனொத்த விரோதிகள் வந்தபோதாக நம்மை நெடுங்கை நீட்டாக்கி வைக்கவொண்ணாது” என்று நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே ச்லாக்யமான கோயில்.

விளக்கம் - (வழக்கென நினைமின்) - நான் கூறுகிற இதுவே சரியானது என்று உங்கல் புத்தியில் நிலைநிறுத்துவீர்களாக. (வல்வினை மூழ்காது) - உங்களால் நீக்கிக்கொள்ள இயலாத பாவங்கள் அனைத்தையும் போக்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்று எண்ணத்தை நீங்கள் கொண்டுள்ளீர்கள் என்றால். அழன் என்றால் பேய், கொடி என்றால் பெண், அழக்கொடி என்றால் பேய்பெண், பூதனை. அழன் என்றால் பேய் என்னும் பொருள் தருமோ? அழன் என்றால் பிணம் என்று பொருள், அதனால் பேய் என்று கருத்து. இப்படிப்பட்ட பூதனையை முடித்தவன். “இவ்விதம் நமக்கு பூதனை என்ற விரோதி வந்தது போன்று நமது அடியார்களாகிய இவர்களுக்கு, அவளைப் போன்ற விரோதிகள் வந்தால் என்ன செய்வது”, என்று அவன் சிந்தித்து, நம்மைத் தொலைவில் வைக்காமல், மிகவும் அருகில் எப்போதும் வசித்தபடி உள்ளதால் கொண்டாடத்தக்கதான கோயில்.

வ்யாக்யானம் - (மழம் இத்யாதி) அங்குண்டான திர்யக்குகளும் அழகரோடு ஓரினமாயாயிற்று இருப்பது. இளவானைக்கன்றுகள் இனமினமாகச் சேராநின்றுள்ள திருமலையை. லக்ஷணோபேதமா யிருப்பதொரு ஆனை நின்றவிடத்தே ஆயிரம் ஆனை வந்து சேரா நிற்கும்; அங்கு நிற்கிறது சோலைமழகளிறிறே. “தென்னானை” யிறே. திருமலையைத் தொழவேணும் என்னும் மனோரதத்திலே துணிவதே இவ்வாத்மாவுக்கு விஜயவேறுது.

விளக்கம் - (மழம் இத்யாதி) - களிறு என்றால் யானை, மழம் என்றால் இளமை; ஆக மழக்களிறு என்றால் இளம்யானை என்று பொருள். களிறு என்று கூறாமல், மழக்களிறு என்றதன் கருத்து என்ன? அங்குள்ள விலங்குகள் கூட கள்ளழகருடன் ஒத்த பருவமாக உள்ளன என்பதை உணர்த்தவே ஆகும். இளமையான யானைகள், இனம் இனமாகச் சேர்ந்தபடி நின்றுள்ளதான திருமாலிருஞ்சோலை திருமலையை. மிகவும் அழகாக உள்ல யானை ஒன்று நிற்கும் இடத்தில், ஆயிரம் யானைகள் வந்து சேரும் அல்லவோ? ஆனால் அங்கு அப்படிப்பட்ட யானை உள்ளதோ

என்றால், அங்கு நிற்பது - சோலைமழகளிறு - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள யானை அல்லவோ? திருநெடுந்தாண்டகம் - தென்னாணை - என்பது காண்க. திருமாலிருஞ்சோலைத் திருமலையைத் தொழவேண்டும் என்று எண்ணியபடி இருப்பதே இந்த ஆத்மாவின் வெற்றி காரணமாகும்.

2-9-10 சூதென்று களவும் சூதும் செய்யாதே

வேதமுன் விரித்தான் விரும்பிய கோயில்

மாதுறு மயில்சேர் மாலிருஞ்சோலை

போதவிழ் மலையே புகுவது பொருளே

பொருள் - உபாயம் என்று எண்ணி களவு செய்தல், மற்றவர்கள் பார்த்திருக்கும்போதே சூதாடி பொருள்களை அபகரித்தல் என்பவற்றைச் செய்யாமல், முன்பு ஒரு காலகட்டத்தில் கீதோபநிஷத் மூலமாக வேதங்களில் கூறப்பட்ட ஆழ்பொருள்களை விவரித்த ஸர்வேச்வரன் மிகுந்த விருப்பத்துடன் எழுந்தருளியுள்ளதும், பேடையுடன் கூடிய ஆண்மயில்கள் இணைந்து வாழ்வதும் ஆகிய திருமாலிருஞ்சோலை என்பதான ஓங்கி வளர்ந்த சோலைகளில் மலர்கள் மலர்கின்ற திருமலைக்குச் செல்வதே உயர்ந்த புருஷார்த்தம் ஆகும்.

அவதாரிகை - பலபடியாலும் திருமலையே பரமப்ராப்யமென்று உபக்ரமித்தபடியே உபஸம்ஹரிக்கிறார்.

விளக்கம் - பல விஷயங்கள் காரணமாகவும் திருமாலிருஞ்சோலை திருமலையே மிகவும் உயர்ந்த பேறு என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சூதென்று) நமக்கு நல்ல வாய்ப்பாயிருந்ததென்று சூதும் களவும் செய்யாதே. சாஸ்த்ரங்கள் இவற்றை நிஷேதிகையாலே அவற்றையுஞ் சொல்லவுமாம். அன்றிக்கே, களவாவது “சோரேணாத்மாபஹாரிணா” என்கிற ஆத்மாபஹாரமாய், சூதாவது - ஸாத்விகனாய், ப்ராமாணிகனாயிருப்பானெருவன் “ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷகன்” என்று விச்வஸித்திருந்தால், “காண்கிற தேஹத்துக்கு அவ்வருகே ஓர் ஈச்வரனாவதென்? ஆத்மாவாவதென்?” என்று காணக் காண அபஹரிக்கை.

விளக்கம் - (சூதென்று) - சூது என்றால் மிகவும் எளிதான வழியில் பொருள் ஈட்டக்கூடிய செயல். அதன் மூலம் நல்ல ஆதாயம் கிட்டும் என்று சூதும் களவும் செய்யாமல் இருத்தல். பொதுவாக “களவும் சூதும்” என்று உரைப்பார்கள், இவர் ஏன் “சூதும் களவும்” என்று மாற்றி உரைக்கவேண்டும்? திருமாலை (16) – சூதனாய்க் கள்வனாகி - என்று உரைத்தது போன்று இவரும் உரைக்கிறார் அல்லது சாஸ்த்ரங்கள் இவற்றைச் செய்தல்கூடாது என்று தள்ளுவதால் அந்தக் கருத்தை உரைப்பதாகவும் கொள்ளலாம். சூது என்றால் அனைவரும் பார்க்கும்போதே அடுத்தவர் பொருளை அபகரித்தல் ஆகும். அல்லது களவு என்றால், மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் – கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேண ஆத்ம அபஹாரிணா - ஸர்வேச்வரனுக்குரிய ஆத்மாவைத் தனது என்று அபகரித்த திருடன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான “ஆத்ம அபகாரம்” எனலாம். சூது என்றால், மிகவும் நல்லவனாக உள்ள ஒருவன், “ஸர்வேச்வரனே அனைத்திற்கும் ரக்ஷகன், ஆத்மா அவனுடையது” என்பதான சாஸ்த்ரங்களின் மீது ஆழ்ந்த நம்பிக்கை கொண்டுள்ளபோது, அவனை வஞ்சித்து, “கண்ணால் காணவல்ல சரீரத்திற்கு அப்பால் ஈச்வரன், ஆத்மா என்று உள்ளதோ? என்று மயங்கி, அவன் காணும்போதே அவனை நாஸ்திகனாக்குதல் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (வேதம் இத்யாதி) இவை ஒருவர்க்கு வாராதபடி வேதார்த்தத்தை விசதீகரித்த கீதோபநிஷதாசார்யன் வர்த்திக்கிற கோயில். (மாதுறு மயில்) மாது என்று – மார்த்தவத்தைச் சொல்லுகிறதாய், ஸுகுமாரமாய் தர்சநீயமான மயில் என்னுதல்; பேடையை உற்ற மயில் என்னுதல். அங்குள்ள ஸத்வங்களெல்லாம் மிதுநமேயாய் வர்த்திக்கும் என்கை. (போதவிழ் மலையே) கொடியும் தண்டும் சருகும் இடையிடையிலே பூவுமாயிருக்கையன்றிக்கே, திருமலை தன்னை முட்டாக்கிடப் பூத்துக் கிடக்குமித்தனை. திருமலையைக் கிட்டுமதுவே இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ரயோஜநமாய்த் தலைக்கட்டுவது; அல்லாதவையெல்லாம் வ்யர்த்தவ்ருத்திகள் என்கிறார்.

விளக்கம் – (வேதம் இத்யாதி) - இது போன்ற நிலை வாராதபடி வேதங்களின் ஆழ்பொருளை அனைவரும் உணரும்விதத்தில் விரிவாக கீதோபநிஷத் மூலம் அருளிச்செய்த க்ருஷ்ணன் வசிக்கும் கோயில். (மாதுறு மயில்) - மாது என்றால் மென்மை, இளமை, அழகுடன் கூடிய மயில்; அல்லது மாது என்பது மாதர்

என்பதன் சிதைவாகக் கொண்டு, பெண்மயிலைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். அங்கு உயிருள்ள பொருள்கள் அனைத்துமே ஆண் - பெண் என்று இரட்டையாகவே உள்ளன. (போதவிழ் மலையே) - கொடி, தண்டு, சருகு என்பவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு அவற்றுக்கு இடையில் மலராமல், அங்குள்ள மலர்கள் அனைத்தும் அந்தத் திருமலையையே தங்கள் ஆதாரமாகக் கொண்டு மலர்ந்துள்ளன. இப்படிப்பட்டதான திருமலையைச் சென்று அடைதலே இந்த ஆத்மா அடையக்கூடிய உயர்ந்த பலனில் முடிவதாகும், மற்ற அனைத்தும் பயனற்ற செயல்களே ஆகும்.

2-10-11 பொருளென்றிவ் வுலகம் படைத்தவன் புகழ்மேல்

மருளில் வண் குருகூர் வண்சடகோபன்

தெருள் கொள்ளச் சொன்னவோ ராயிரத்து ளிப்பத்து

அருளுடை யவன் தாளணைவிக்கும் முடித்தே.

பொருள் - என்றாவது ஒருநாள் பயன்படும் என்று எண்ணி இந்த லோகத்தைப் படைத்த ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் குறித்து எந்தவிதமான அறியாமை அல்லது மயக்கம் அற்றவரும், மேன்மையான ஆழ்வார்திருநகரியின் நிர்வாஹகரும் ஆகிய கொடைவள்ளலான நம்மாழ்வார், சேதநர்களுக்குத் தத்வஞானம் எற்படும் விதத்தில் அருளிச்செய்ததான, இதனைப் போன்று இரண்டாவது இல்லை என்பதான ஆயிரம் பாசுரங்களில், இந்தப் பத்துப் பாசுரங்கள் - ஸம்ஸார பந்தத்தை நீக்கி, பரிபூர்ணமான க்ருபை நிரம்பியவனான கள்ளழகரின் திருவடிகளை அடையும்படிச் செய்யும்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றாரை, இத்திருவாய்மொழிதானே ஜன்மத்தைப் போக்கி அழகர் திருவடிகளிலே சேர்த்துவிடும் என்கிறார்.

விளக்கம் - நிறைவாக, இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்களை, இந்தத் திருவாய்மொழியே அவர்களுடைய ஜன்மங்களை நீக்கி, கள்ளழகருடைய திருவடிகளில் கொண்டு சேர்ந்துவிடும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பொருள் இத்யாதி) ப்ரயோஜநப்படுமென்று இந்த லோகங்களை உண்டாக்கினவனுடைய கல்யாணகுண விஷயமாக அஜ்ஞாந கந்தமில்லாத ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது இதுதான். இவற்றையுண்டாக்கிக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து விட்டால், கொடுத்த உபகரணங்களைக் கொண்டு சப்தாதி விஷயங்களிலே ப்ரவணராய்க் கைகழியப்புக்கால், “நம் நினைவு தப்பிற்றிறே” என்று நெகிழ்ந்து கைவாங்குகை யன்றிக்கே, “ஒரு நாளல்லா ஒரு நாளாகிலும் ப்ரயோஜநப்படாதோ?” என்று பலகாலும் உண்டாக்காநிற்கும்; மயர்வறமதிநல மருளப் பெற்றவராகையாலே அவனுடைய குண விஷயமாக மருளில்லாதவராயிற்று இவ்வாழ்வார்.

விளக்கம் - (பொருள் இத்யாதி) - என்றாவது பயன்படும் என்று எண்ணி இந்த லோகங்களைப் படைத்தவனுடைய திருக்கல்யாணகுணங்கள் குறித்து அறியாமையின் வாசம் என்பது கூட இல்லாத நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த இந்தப் பாசுரங்கள். “இந்த லோகத்தை உண்டாக்கி லோகத்தில் உள்ள அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் கைகால் போன்றவற்றை அளித்துவிட்டால், அவற்றைக் கொண்டு மற்ற உலகவிஷயங்களில் ஈடுபட்டபடி இருந்தால், நம்மைக் குறித்துச் சிறிதும் எண்ணமாட்டார்கள்” என்று எண்ணாமல், “இன்று இல்லை என்றாலும், என்றாவது ஒரு நாள் பயன்படாதோ?”, என்று கருதி மீண்டும் மீண்டும் படைத்தபடி உள்ளான். திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவராகையாலே, அவனுடைய திருக்கல்யாணகுணங்கள் குறித்து மயக்கம் அற்றவர் இந்த ஆழ்வார்.

வ்யாக்யானம் - ப்ரபந்தமோவென்னில், (தெருள் கொள்ளச் சொன்ன ஓராயிரம்) மருளுண்டாய்க் கழியவேண்டிற்று இவர்க்கு. இவருடைய ப்ரபந்தம் அப்யஸித்தார்க்கு முதலிலே அஜ்ஞாநந்தானில்லை. கேட்டார்க்குத் தெளிவைப் பிறப்புக்கும்படியாயிற்று அருளிச்செய்தது. தம்முடைய ஜ்ஞாநத்துக்கடி ஈச்வரன்; இவர்களுக்கு தாமடியாக வந்தது. ப்ரபந்தந்தான் செய்வதென்? என்னில், (அருளுடைய இத்யாதி) அருளையிட்டாயிற்று வஸ்துவை நிரூபிப்பது. அருளையுடையவன் திருவடிகளிலே சேர்த்துவிடும். அது செய்யுமிடத்தில், (முடித்தே) ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை வாஸநையோடே போக்கித் திருவடிகளிலே

சேர்த்துவிடும். ஒரு ஜ்ஞாந லாபத்தைப் பண்ணித் தந்து விடுமளவன்றிக்கே, அர்த்த க்ரியா காரியா யிருக்கும்.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தம் எத்தன்மை கொண்டது என்று அடுத்து உரைக்கிறார். (தெருள் கொள்ளச் சொன்ன ஓராயிரம்) - முதலில் மயக்கம் ஏற்பட்டு பின்னர் இந்த ஆழ்வார் தெளியும்படி இவர் நிலை இருந்தது. ஆனால் இவருடைய ப்ரபந்தத்தைக் கற்பவர்களுக்குத் தொடக்கத்திலேயே அறியாமை இல்லாமல் ஆகிறது. கேட்பவர்களுக்குத் தெளிவான ஞானம் உண்டாகும்படி அல்லவோ அருளிச்செய்தார்! இவருக்கு ஞானம் அளித்தது ஸர்வேச்வரன், மற்றவர்களுக்கு இவர் அன்றோ ஞானம் அளிக்கிறார்! பந்தமும் மோக்ஷமும் சுதந்திரமான ஸர்வேச்வரனால் வருவது என்றாலும், கரையேற்றுவது என்பது இவருடைய கருணையால் ஆகிறது. சரி, இந்த ப்ரபந்தம் செய்வது என்ன? (அருளுடைய இத்யாதி) - கருணை என்பதைக் கொண்டே இந்த வஸ்து ஸர்வேச்வரன் என்று உணர இயலும்; அப்படிப்பட்ட கருணை உடையவன் திருவடிகளில் இந்தப் ப்ரபந்தம் கொண்டு சேர்த்துவிடும். கள்ளழகருக்கு “அருளுடைய பெருமாள்” என்று ஒரு திருநாமம் உண்டு. அவ்விதம் செய்யும்போது, (முடித்தே) - ஸம்ஸாரபந்தத்தை அதன் வாசனையுடன் நீக்கி, அவன் திருவடிகளில் சேர்ந்துவிடும். ஞானத்தை அளிப்பது என்பது மட்டுமே அல்லாமல், ப்ரார்த்திக்கும் பலனையும் அளித்துவிடும்.

வ்யாக்யானம் - முதற்பாட்டில், கடுகத் திருமலையாழ்வாரை ஆச்ரயியுங்கோள் என்றார்; இரண்டாம் பாட்டில், திருமலையோடு ஸம்பந்தித்த ஸ்ரீபதியை ஆச்ரயிக்கச் சொன்னார்; மூன்றாம் பாட்டில், அத்தோடு சேர்ந்த அயன்மலை அமையும் என்றார்; நாலாம் பாட்டில் “திரிதந்தாகிலும்” என்கிறபடியே திரியவும் திருமலையை ஆச்ரயிக்கச் சொன்னார்; அஞ்சாம் பாட்டில், அத்தோடு சேர்ந்த புரமலையை ஆச்ரயிங்கோள் என்றார்; ஆறாம் பாட்டில், திருமலைக்குப் போம் மார்க்கசிந்தை பண்ண அமையும் என்றார்; ஏழாம் பாட்டில், அவ்வழியோடு சேர்ந்த திருமலையை ஆச்ரயிக்கச் சொன்னார்; எட்டாம் பாட்டில், நித்யஸூரிகளுக்குங் கூட ப்ராப்யமாகையாலே திருமலையே பரமப்ராப்யம் என்கிறார். ஒன்பதாம் பாட்டில், “திருமலையைத் தொழக்கடவோம்” என்கிற துணிவே வேண்டுவது

என்கிறார்; பத்தாம் பாட்டில், எல்லாப்படியாலும் திருமலையாழ்வாரை ஆச்ரயிக்கையே புருஷார்த்தமென்று தலைக்கட்டினார்; நிகமத்தில், இது கற்றார்க்குப் பலம் அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில், “விரைவாக திருமாலிருஞ்சோலை திருமலையை அடையுங்கள்”, என்றார். இரண்டாம் பாட்டில், “இந்தத் திருமலையுடன் தொடர்புடைய திவ்யதேசத்தை அடையுங்கள்” என்றார். மூன்றாம் பாட்டில், அத்துடன் இணைந்துள்ள மற்றொரு மலையை அடைந்தாலே போதுமானது என்றார். நான்காம் பாட்டில், கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு (3) - திரிதந்தாகிலும் - என்பதற்கு ஏற்ப மீண்டும் திருமலையை அடையுங்கள் என்றார். ஐந்தாம் பாட்டில், திருமலையின் அடுத்துள்ள மற்றொரு மலையை அடையுங்கள் என்றார். ஆறாம் பாட்டில், திருமலைக்குப் போகும் வழியை எண்ணினாலே போதுமானது என்றார். ஏழாம் பாட்டில், அந்த வழியோடு சேர்ந்த திருமலையை எண்ணியபடி இருப்பீர் என்றார். எட்டாம் பாட்டில், நித்யஸூரிகளும் அடையவேண்டிய இடம் என்பதால், திருமலையே உயர்ந்த பலன் என்றார். ஒன்பதாம் பாட்டில், “திருமலையைத் தொழுவோம்” என்ற எண்ணமும் உறுதியும் மட்டுமே அவசியம் என்றார். பத்தாம் பாட்டில், அனைத்துவிதங்களிலும் அந்தத் திருமலையை அடைதலே புருஷார்த்தம் என்றார். இறுதியாக, இந்தத் திருவாய்மொழியை கற்பவர்கள் அடையும் பலனை உரைத்தார்.

வ்யாக்யானம் - முதல் திருவாய்மொழியாலே “மணியை வானவர் கண்ணனைத் தன்னதோரணியை” என்று விலகடின விஷயமாகையாலே, பிரிந்தார் கண்ணாஞ் சுழலையிடப் பண்ணும் என்றார்; இரண்டாந் திருவாய்மொழியாலே அவ்வோபாதி கூடினாலும் மறப்பிக்கும் என்கிறார்; மூன்றாந் திருவாய்மொழியாலே - கூடின விஷயந்தான் நிரதிசய ஸுகரூபம் என்றார்; நாலாந் திருவாய்மொழியாலே - அவ்விஷயத்துக்கு தேசிகரோடு அநுபவிக்கப்பெறாமையாலே மோஹங்கதரானார்; அஞ்சாந் திருவாய்மொழியாலே - தாம் ஆசைப்பட்டபடியே வந்து கலந்தபடி சொன்னார்; ஆறாந் திருவாய்மொழியாலே - தம் இழவுக்கும் அவன் அதிசங்கை பண்ணும் என்றார்; ஏழாந் திருவாய்மொழியாலே - தம்முடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளையும் விஷயீகரித்தபடி சொன்னார்; எட்டாந் திருவாய்மொழியாலே - அவனுடைய மோகடிப்ரதத்வத்தை அருளிச் செய்தார். ஒன்பதாந்

திருவாய்மொழியாலே - ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷம் பண்ணினார்; பத்தாந் திருவாய்மொழியாலே நிஷ்கர்ஷித்த ப்ராப்யத்தை லபிக்கைக்குத் திருமலையாழ்வாரை ஆச்ரயிக்கச் சொன்னார்.

விளக்கம் - முதல் திருவாய்மொழியில், திருவாய்மொழி (1-10-11) - மணியை வானவர் கண்ணனைத் தன்னதோரணியை - என்பதற்கு ஏற்ப மென்மையான வஸ்துவாக உள்ளதால், இதனைப் பிரிபவர்கள் மயக்கம் அடையும்படியாகச் செய்யும் என்கிறார். இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், அந்த வஸ்துவுடன் கூடியபடி இருந்தாலும், அதே போன்று மறப்பிக்கும் என்றார். மூன்றாம் திருவாய்மொழியில் - கூடிய விஷயம் எல்லையற்ற ஸுகரூபம் ஆகும் என்றார். நான்காம் திருவாய்மொழியில் - அப்படிப்பட்ட விஷயத்தைக் குறித்து நன்கு அறிந்தவர்களுடன் நின்று அனுபவிக்க இயலாமையால் மயக்கம் உற்றார். ஐந்தாம் திருவாய்மொழியில் - தான் விரும்பியபடியே அவன் வந்து கலந்ததை உரைத்தார். ஆறாம் திருவாய்மொழியில் - தான் அவனை விட்டுப் பிரிந்து விடுவோமோ என்று அவன் கொள்ளும் ஐயத்தை உரைத்தார். ஏழாம் திருவாய்மொழியில் - தன்னுடம் ஸம்பந்தம் உடையவர்களையும் அவன் ஏற்றுக்கொள்வதை உரைத்தார். எட்டாம் திருவாய்மொழியில் - அவனுடைய மோசனம் அளிக்கவல்ல தன்மையைக் கூறினார். ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில் - தான் அடையவேண்டிய பேற்றினை உறுதிபட உரைத்தார். பத்தாம் திருவாய்மொழியில் - தான் உறுதி செய்த பேற்றினை அடைவதற்குத் திருமாலிருஞ்சோலைத் திருமலையை அடையும்படி உரைத்தார்.

திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்
திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்து ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 35)

30. இன்பம்தரு பெருவீடு வந்தெய்திலென் எண்ணிறந்த
துன்பம்தரு நிரயம் பல சூழிலென் தொல் உலகில்
மன் பல் உயிர்கட்கு இறைவன் மாயன் என மொழிந்த
அன்பன் அனகன் இராமானுசன் என்னை ஆண்டனனே

விளக்கவுரை – மிகவும் பழமையான இந்த உலகத்தில், அறியாமை மற்றும் பூர்வ கர்ம வாசனை ஆகியவற்றின் காரணமாக ஸம்ஸாரத்தில் சிக்கித் தவிக்கும் எண்ணற்ற ஆத்மாக்களின் எஜமானன்; த்ரிவிக்ரமனாக உலகம் அளந்து, நரஸிம்ஹமாக விரைவாக வந்து, ஜடாயு என்ற பறவையின் ஈமச் சடங்குகள் செய்து, குரங்குகளின் உதவியைக் கொண்டே இலங்கைக்குப் பாலம் அமைத்து, கோவர்த்தன மலையைக் கையில் எடுத்து - இவ்விதம் பல வியப்பான செயல்களைச் செய்யும் மாயன் - இவனே ஸர்வேச்வரன் என்று எம்பெருமானார் உறுதிபட மொழிந்தார். அவர் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் மூலம் இவனே ஸர்வேச்வரன் என்று நிரூபித்து, உலகம் முழுமையும் உணரும்படிச் செய்தார். அனைவரிடமும் அன்பு பூண்டபடி உள்ளார். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானார், எதற்கும் உரிமை இல்லாத என்னைத் தத்து எடுத்து, என்னை ஆட்கொண்டார். இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த புருஷார்த்தம் கிட்டிய பின் என் நிலை என்ன? எல்லையற்ற இன்பம் அளிக்கவல்லதும், மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்று கூறப்படுவதும் ஆகிய மோக்ஷம் கிட்டினாலும் என்ன; எண்ணற்ற துன்பம் அளிக்கவல்லதான நரகம்

வந்து சூழ்ந்தாலும் என்ன - இவற்றை நான் ஒன்றாகவே நினைத்து, வருந்தாமல் உள்ளேன்.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே, எம்பெருமானாருடைய கல்யாணகுண வைபவத்தை உள்ளபடி யறியும் பெரியோர்களுடைய திரளைக் கண்டு ஆநந்தத்தைப் பெறுவிக்குமதான பாக்கியம் உண்டாவ தெப்போதோவென்று இவர் அபிநிவேசிக்க, இத்தைக் கண்டவர்கள் உம்முடைய அபேசைஷ இவ்வளவேயோ பின்னையு முண்டோவென்ன; அநாதியான ஸம்ஸார லாகரத்திலே ப்ரமித்துத் திரிகிற ஜந்துக்களுக்கெல்லாம் ஸ்வாமியாய் ஆச்சர்ய குண சேஷ்டிதங்களை யுடையனான ஸர்வேச்வரனென்று ஸ்ரீபாஷ்யாதிமுகேந அருளிச்செய்து, ப்ரயோஜநாந்தர கந்த ரஹிதமான ப்ரீதியோடே உபகரித்தருளும் எம்பெருமானார் அடியேனை அடிமை கொண்டருளினார், இனி ஆநந்தாவஹமான பதம் வந்து ப்ராபித்தாலென், அஸங்யாதங்களான துக்கங்கள் வந்து ப்ராபித்தாலென், இவற்றை ஒன்றாக நினைக்கிறோனோவென்று தம்முடைய அத்யவஸாய தார்ட்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாண குணங்களின் மேன்மைகளை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்துள்ள சான்றோர்களின் கூட்டத்தைத் தனது கண்களால் கண்டு ஆனந்தம் அடைவதான பாக்கியம் எப்போது கிட்டுமோ?”, என்று இவர் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் உரைத்தார். இதனைக் கண்ட சிலர் இவரிடம், “உம்முடைய விருப்பம் இது மட்டுமோ, அல்லது மேலும் உண்டோ?” என்று கேட்க, இவர் உரைக்கத் தொடங்குகிறார். அதாவது, “எல்லையற்ற காலமாக உள்ள ஸம்ஸாரக்கடலில் மயக்கம் கொண்டு திரிந்தபடி உள்ள உயிர்கள் அனைத்திற்கும் ஸ்வாமியாகவும், வியக்கவைக்கும் திருக்கல்யாண குணங்கள் மற்றும் செயல்கள் நிறைந்தவனும் ஆகியவன் ஸர்வேச்வரன் ஆவான்”, என்று ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலான க்ரந்தங்களில் எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். மற்ற பலன்களின் வாசனை கூட இல்லாதபடி உள்ள அந்த எம்பெருமானார், என்னை ப்ரீதியுடன் நோக்கி உதவினார். அத்துடன் நில்லாமல், என்னைத் தனது அடிமையாக ஆக்கிக் கொண்டார். இவ்விதம் ஆன பின்பு, ஆனந்தம் மட்டுமே நிரம்பியதான பரமபதம் கிட்டினால் என்ன, எல்லையற்ற துக்கங்கள் வந்து சேர்ந்தபடி உள்ள நிலை வந்தால் என்ன, இவற்றை நான் ஒன்றாகவே எண்ணுகிறேன்”, என்று தனது உள்ளத்துணிகை உறுதிபடி உரைத்தார்.

வ்யாக்யானம் - (தொல்லுலகில் மன் பல்லுயிர்கட்கு) “ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே, ப்ராம்யமானே ஸ்வகர்மபி:” என்கிறபடியே, அவித்யா கர்மவாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுடைய ஸம்ஸாரத்தில் நித்யராய் அஸங்க்யாதராய்க் கொண்டு வர்த்திக்கிற ஆத்மாக்களுக்கு. (இறையவன்) “ய: ஸர்வேஷு பூதேஷு திஷ்டந் ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் அந்தர:”, “ய: ஸர்வபூதா ந விந்தந்தி, யஸ்ய ஸர்வே பூதாச்சரீரம், ய: ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் அந்தரோ யமயதி, நத ஆத்மா அந்தர்யாம்யம்ருத:”, “ஸர்வே ஸஸ்மை பலிமாவஹந்தி” , “பீஷாஸ்மாத் வாத: பவதே, பீஷோதேதி ஸூர்ய:”, “பீஷாஸ்மா தக்நிஸ் சேந்த்ரஸ்ச ம்ருத்யுர் தாவதி பஞ்சம இதி”, “அந்தர்பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண ஸ்தித:” என்று இத்யாதிகளில் சொல்லப்படுகிறபடியே வகுத்த சேஷியானவன்.

விளக்கம் - (தொல்லுலகில் மன் பல்லுயிர்கட்கு) - அஹிர்ஹித்ய ஸம்ஹிதையில் - ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே, ப்ராம்யமானே ஸ்வகர்மபி: -இப்படியாக ஸம்ஸாரம் என்ற சக்கரத்தில் சுற்றியபடி உள்ள ஜீவன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவித்யை, கர்மங்கள் முதலானவற்றின் வாசனை காரணமாக மேன்மேலும் அவற்றில் எப்போதும் உழன்றபடியே உள்ளவர்களாகவும், எண்ணற்றவர்களாகவும் உள்ள ஆத்மாக்களுக்கு. (இறையவன்) - ய: ஸர்வேஷு பூதேஷு திஷ்டந் ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் அந்தர:”, “ய: ஸர்வபூதா ந விந்தந்தி, யஸ்ய ஸர்வே பூதாச்சரீரம், ய: ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் அந்தரோ யமயதி, நத ஆத்மா அந்தர்யாம்யம்ருத: - யார் அனைத்து உயிர்களிலும் காணப்படுகிறானோ, யார் இவ்விதம் உள்ளதை எந்த உயிரும் அறியாதோ, யாருக்கு இவை அனைத்தும் சரீரமோ, யார் உள்ளிருந்து அனைத்தையும் இயக்குகிறானோ, அந்த ஆத்மா (பரமாத்மா) அழிவற்றவன் - என்றும், தைத்திரீயம் (5-6) - ஸர்வே ஸஸ்மை பலிமாவஹந்தி - அவனுக்கு அனைத்து தேவர்களும் பரிசுப்பொருட்களை எடுத்துச் செல்கிறார்கள் - என்றும், தைத்திரீயம் - பீஷாஸ்மாத் வாத: பவதே, பீஷோதேதி ஸூர்ய:, பீஷாஸ்மா தக்நிஸ் சேந்த்ரஸ்ச ம்ருத்யுர் தாவதி பஞ்சம இதி - அவனுக்குப் பயந்தே காற்று வீசுகிறது, சூரியன் உதிக்கிறது, சந்திரன் அக்கினி யமன் முதலியவர்களும் அவ்விதமே - என்றும், நாராயணஸூக்தம் (5) - அந்தர்பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண ஸ்தித: - அனைத்தின் உள்ளும் புறமும் நாராயணன் வ்யாபித்து நிற்கிறான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இயற்கையாகவே எஜமானனாக உள்ளவன்.

வ்யாக்யானம் - (மாயனென) த்ரிவிக்ரம ந்ருஸிம்ஹாதி ரூபேணாவிர்ப்பாவ ஜடாயு மோக்ஷ ப்ரதாந ஸேது பந்தந அயோத்யாவாஸி த்ரிகுணகுல்மலதாதி முக்தி ப்ராபண கோவர்த்தநோத்தரணாதி ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களை யுடையனான ஸர்வேச்வரனென்று. (மொழிந்த அன்பன்) ஸ்ரீபாஷ்யாதிமுகேந லோகத்தார்க்கெல்லா மருளிச்செய்தும் உபதேசித்தும் போந்த பரமப்ரீதியை யுடையவன். (அநகன்) இந்த உக்த்யுபதேசங்களிலே சில க்யாதி லாப பூஜைகளை அபேக்ஷித்திருந்தால் அது அரஸமாய்த் தலைக்கட்டும்; அப்படியன்றிக்கே, ப்ரீதி ப்ரேரிதராய்க் கொண்டு அவற்றைப் பண்ணியருளிநா ராகையாலே “அநகன்” என்று அருளிச்செய்கிறார். (இராமாநுசன்) எம்பெருமானார். (என்னை) அதிகாரமில்லாத வென்னை. இவ்வளவும் ப்ரதிகூலித்துப் போந்தவென்னை. (ஆண்டனனே) பரகத ஸ்வீகாரமாக என்னை யாளாநின்றார். ஆத்மாந்த தாஸ்யத்திலே அந்வயிப்பித்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி என்னை யடிமை கொண்டருளிநார். இப்படிப்பட்ட புருஷார்த்த காஷ்ட்டையைப் பெற்ற பின்பு.

விளக்கம் - (மாயனென) - த்ரிவிக்ரமனாகவும், நரஸிம்ஹனாகவும் ரூபங்கள் எடுத்து வெளிப்பட்டு, ஜடாயுவுக்கு மோக்ஷம் அளித்து, ஸேது ஸமுத்திரத்தில் பாலம் அமைத்து, அயோத்தியில் உள்ளவர்களுக்கு மூன்று குணங்களின் பிடியில் சிக்கியதால் ஏற்பட்ட தோஷங்களை நீக்கி முக்தி அளித்து, கோவர்த்தன பர்வத்தைத் திருக்கரத்தில் உயர்த்திப் பிடித்து என்று இவ்விதமாகப் பல வியக்கவைக்கும் செய்கைகளைக் கொண்டவன் ஸர்வேச்வரன் ஆவான் என்று. (மொழிந்த அன்பன்) - ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலான பல க்ரந்தங்கள் மூலம் உலகில் உள்ள அனைவருக்கும் அருளிச்செய்தும், உபதேசித்தும் செய்து வந்த மிகுந்த ப்ரீதி உள்ளவர். (அநகன்) - இவ்விதம் செய்த உபதேசங்கள் மூலமாகத் தனக்கு புகழ் வரவேண்டும் என்று எண்ணியவராக இருந்திருந்தால், அதுவும் அவருக்கு உண்டாகி இருக்கும்; ஆனால் அவ்விதம் எண்ணாமல், மக்கள் மீது கொண்டிருந்த அன்பு காரணமாகவே அவற்றைச் செய்தருளிநார். இதனால் “அநகன் = தோஷம் அற்றவர்” என்றார். (இராமாநுசன்) - எம்பெருமானார். (என்னை) - இந்த உபதேசங்களைக் கேட்பதற்கு கூடத் தகுதியில்லாத என்னை. இதுநாள் வரை விரோதமாக நடந்த என்னை. (ஆண்டனனே) - பிரானிடம் உள்ளதான ஜீவனைத் தனதாக்கிக் கொண்டது போன்று என்னை ஆட்கொண்டார். மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் நான் அடியார்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும்விதத்தில் என்னை ஈடுபடுத்தி,

பிழைத்துக் கொள்ளும்படி என்னை அடிமை ஆக்கி அருளினார். இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த புருஷார்த்த நிலையை நான் அடைந்த பின்னர்.

வ்யாக்யானம் - (இன்பந்தரு பெருவீடு வந்தெய்திலென்) “அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது”, “ரஸோவைஸ:, ரஸம் ஹி ஏவாயம் லப்த்வா ஆநந்தீ பவதி” என்றும், “நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுக பாவைக லக்ஷணா” என்றும், “நலமந்தமில்லதோர் நாடு” என்றும், “அந்தமில் பேரின்பம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆநந்தாவஹமாய் ஆத்மாநுபவம்போலே பரிமிதமாயிருக்கையன்றிக்கே பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷமானது இங்கே வந்து மேல்விழுந்தாலென், அத்தை ஸுகமாகக் கணிசித்திருக்கிறேனோ.

விளக்கம் - (இன்பந்தரு பெருவீடு வந்தெய்திலென்) - முண்டக உபநிஷத் (2-2-5) - அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது - மோக்ஷத்தை அடைவிக்கும் பாலம் ப்ரஹ்மம் ஆகும் - என்றும், தைத்திரீயம் (2-7) - ரஸோவைஸ:, ரஸம் ஹி ஏவாயம் லப்த்வா ஆநந்தீ பவதி - ப்ரஹ்மம் அனைத்து ரஸமாகவும் உள்ளது, அவனை அடையும் ஜீவாத்மா அதே போன்ற ஆனந்தம் அடைகிறான் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-5-59) - நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுக பாவைக லக்ஷணா - தனக்கு மேல் ஏதும் இல்லாதபடியான ஆனந்தவடிவமான சுகம் ஒன்றை மட்டுமே வடிவாகக் கொண்டதும் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-8-4) - நலமந்தமில்லதோர் நாடு - என்றும், திருவாய்மொழி (10-9-10) - அந்தமில் பேரின்பத்து - என்றும் உரைப்பதற்கு ஏற்ப ஆனந்தம் பெருகி நிற்பதாகவும், ஆத்ம அனுபவம் போன்று அளவுபட்டு உள்ளதாக இன்றி மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தின் அனைத்து இலக்கணங்களும் பொருந்தியதாகவும் உள்ள மோக்ஷம், என்னைத் தேடி வந்து நின்றால் என்ன, அதனைச் சுகம் என்று நான் எண்ணுவேனோ!

வ்யாக்யானம் - (எண்ணிறந்த துன்பம்) ஸங்க்யைக்கு நிமலமல்லாத துக்கம். “யாம்ச கிங்கர பாசாதி க்ரஹணம் தண்ட தாடநம், யமஸ்ய தர்சநஞ்ச உக்ரமுக்ர மார்க்க விலோகநம்; கரம்பவாலு காவஹ் நியந்த்ர சஸ்த்ராதி பீஷணை:, ப்ரத்யேக நரகேயாச்சயா தநாத் விஜதுஸ்ஸஹா:, க்ரகசை: பாட்யமாநாநாம் மூஷாயாஞ்ச அபிதஹ்யதாம்; குடாரை க்ருத்ய மாநாநாம் பூமௌ ச அபிநிகந்யதாம்; சூலைராரோப்யமாணாநாம் வ்யாக்ர வக்த்ரை: ப்ரவேச்யதாம், க்ருத்ரைஸ்

ஸம்பசுடிய மாணாநாம் த்வீபிபிச்ச உபபுஜ்யதாம்; க்வாத்யதாம் தைல மத்யே சுக்லத்யதாம் சுஷாரக்ருத்தமே; உச்சாந் நிபாத்யமாநாநாம் சுஷிப்யதாம் சேஷபயந்த்ரகை; நரகேயாநி துக்காநி பாபஹேது உத்பவாநிச, ப்ராப்யந்தே நாரகேர் விப்ரதேஷாம் ஸங்க்யா ந வித்யதே” என்னும்படியான துக்கங்களை.

விளக்கம் - (எண்ணிறந்த) - சந்தேகம் ஏற்படாதவிதத்தில் பெருகி வரும் துக்கம். யாம்ச கிங்கர பாசாதி க்ரஹணம் தண்ட தாடநம், யமஸ்ய தர்சநஞ்ச உக்ரமுகர் மார்க்க விலோகநம்; கரம்பவாலு காவஹ் நியந்த்ர சஸ்த்ராதி பீஷணை; ப்ரத்யேக நரகேயாச்சயா தநாத் விஜதுஸ்ஸஹா; க்ரகசை: பாட்யமாநாநாம் மூஷாயாஞ்ச அபிதஹ்யதாம்; குடாரை க்ருத்ய மாநாநாம் பூமௌ ச அபிநிகந்யதாம்; சூலைராரோப்யமாணாநாம் வ்யாக்ர வக்தரை: ப்ரவேச்யதாம், க்ருத்ரைஸ் ஸம்பசுடிய மாணாநாம் த்வீபிபிச்ச உபபுஜ்யதாம்; க்வாத்யதாம் தைல மத்யே சுக்லத்யதாம் சுஷாரக்ருத்தமே; உச்சாந் நிபாத்யமாநாநாம் சுஷிப்யதாம் சேஷபயந்த்ரகை; நரகேயாநி துக்காநி பாபஹேது உத்பவாநிச, ப்ராப்யந்தே நாரகேர் விப்ரதேஷாம் ஸங்க்யா ந வித்யதே - யம கிங்கரர்களின் பாசக்கயிற்றில் சிக்குண்டு, அவர்களால் தடி கொண்டு அடிக்கப்படும் தண்டனை, யமனை முதன்முதலில் காணப்போகும் வழியில் உள்ள பலவிதமான உக்கிரமான தண்டனைகள், செல்லும் வழியில் உள்ள பயங்கரங்கள், கொதிக்கும் எண்ணெய், இரத்தம் நிறைந்த குழிகள் என்பதானவற்றில் சிக்குண்டு தவித்தல், இப்படியாக உள்ள எண்ணற்ற நரக துன்பங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான துக்கங்களை.

வ்யாக்யானம் - (தரு நிரயம் பல சூழிலென்) கொடுக்கும் நரகங்கள் ஒன்றும் சேஷியாதபடி வந்து வளைத்துக்கொண்டாலுமென். இப்படிப்பட்ட நரகங்களை ஒரு துக்கமாக நினைத்திருக்கிறேனோவென்று தம்முடைய த்ருடாத்யவஸாயத்தை யருளிச்செய்தா ராய்த்து. “த்ருணீக்ருத விரிஞ்ச்யாதி நிரங்குச விபூதய: ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாச்ரயண சாலிந:” என்று எம்பாரருளிச் செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (தரு நிரயம் பல சூழிலென்) அளிக்கவல்ல நரகங்கள் பலவும் நான் சிறிதும் தப்பித்து விடாதபடி என்னை வந்து சுற்றி வளைத்துக்கொண்டால் என்ன? இப்படிப்பட்ட நரகங்களைக் கூட நான் துக்கமாக எண்ணுவதில்லை. இதன் மூலம்

தனது உறுதியான நம்பிக்கையை உணர்த்தினார். த்ருணீக்ருத விரிஞ்ச்யாதி
நிரங்குச விபூதய: ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாச்ரயண சாலிந: - இராமாநுசரின்
திருவடித் தாமரைகளைப் பற்றி நிற்பவர்கள், நான்முகன் முதலானவர்களுடைய
உலகியல் செல்வங்கள் அனைத்தையும் அலட்சியமாகவே எண்ணுவர் - என்று
எம்பாரும் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ?

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்